

Státní okresní archiv Sokolov se sídlem v Jindřichovicích

**Archiv města Sokolov
Listiny**

1397 – 1841

Dílčí inventář 1

EL NAD č.: 717

AP č.: 109

PhDr. Vladimír Vlasák

Jindřichovice 2010

Obsah

Úvod

I. Vývoj původce archivního fondu	3
II. Vývoj a dějiny archivního fondu	24
III. Archivní charakteristika archivního fondu	31
IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu	34
V. Záznam o uspořádání archivního fondu a zpracování archivní pomůcky	36

Seznam použité literatury	37
---------------------------	----

Přílohy:

Příloha č. 1: Seznam použitých zkratk	38
Příloha č. 2: Konkordanční tabulka k inventárním zpracováním listin fondu Archiv města Sokolov	39

Inventární seznam	42
--------------------------	----

I. Listiny	43
------------	----

Rejstříky	75
------------------	----

Osobní rejstřík	76
-----------------	----

Zeměpisný rejstřík	83
--------------------	----

Věcný rejstřík	89
----------------	----

Úvod

I. Vývoj původce archivního fondu Vývoj města Sokolova a jeho správy do roku 1850

Až do oblasti Horního Poohří proniklo ještě v prehistorické době slovanské obyvatelstvo, jež zde na relativně úzkém územním pruhu táhnoucím se z obou stran podél řeky Ohře založilo řídkou síť osad. Jejich existenci dokládají vedle zatím nečetných archeologických nálezů názvy některých sídelních lokalit, které přes dlouho trvající etapu germanizace dodnes ve svých názvech nesou původní slovanskou podobu. Toto území, s nímž na západě sousedilo historické Chebsko, se stalo trvalou součástí Českého království spravovanou zprvu z hradiště Sedlec a od třicátých let 13. století z hradu Loket. Zdejší správní vztahy nabyly již v počátcích české vlády odlišně od ostatních částí země výraznou podobu lenního zřízení, ve kterém se ve vazbě k českému králi jako hlavnímu lennímu pánovi rozvíjela soustava nižších lenních okruhů. Jeden z nich tu vybudovali Nothaftové, rod někdejších ministeriálů, jenž svoje bohatství a moc na Chebsku získal od šedesátých let 12. století ve službách štaufských panovníků.

Pravděpodobně s Kunhutou, dcerou římského krále Filipa Štaufského, jež se stala manželkou krále Václava I., přišli již v polovině dvacátých let 13. století někteří z říšských feudálů a ministeriálů i k českému královskému dvoru. Za politické roztržky mezi králem Václavem I. a jeho synem Přemyslem v letech 1247 až 1249 se postavili Bartold Nothaft a Konrád z Falkenbergu na královskou stranu, za což jim oběma český panovník udělil v léno rozlehlé pozemkové komplexy na Loketsku. Na získaném území rozvinuli Nothaftové a lantkrabí z Leuchtenbergu, jež se stali nástupci Falkenbergů, intenzivní kolonizaci. Její německé zemědělské obyvatelstvo přicházející ze západních německých zemí vbrzku zdejší původní osídlení germanizovalo a svými novými sídly nejen dotvořilo doposud řídkou sídelní strukturu, ale rozšířilo i její prostor z údolních krajinných partií do vyšších poloh Slavkovského lesa i Krušnohoří. V centru své nové domény rozkládající se mezi Loktem a Kynšperkem nad Ohří vybudovali Nothaftové v nivě řeky Ohře nedaleko od jejího soutoku s Lobezkým potokem vodní hrad, který se stal sídlem jedné z rodových větví. Jeho nejstarší podobu poodhalil archeologický výzkum provedený v areálu sokolovského zámku v letech 1993 a 1994.

Patrně souběžně s výstavbou zdejšího rodového sídla Nothaftů se západně od něj začala rozvíjet sídlištní aglomerace, z níž se posléze vyvinulo město s funkcí ekonomického střediska postupně se konstituujícího významného panství. Lokalita dostala název Falkenau, ve významu sokolí niva nebo luh, který je poprvé nepřímým doložen v donační listině ze 13. dubna 1279 pro valdsaský klášter, kde se mezi svědky uvádí Albert, jeden z příslušníků rodu Nothaftů, „dictus de Valkenawe“.

O počátečním dynamickém rozvoji osídlení v sousedství sokolovského hradu za Nothaftů svědčí i to, že při zdejším kostele sv. Jakuba byla brzy zřízena fara zmiňovaná poprvé v osobě děkana Sifrida již roku 1290. Ještě za nothaftské éry měl Sokolov získat údajně od českého krále Jana v roce 1313 také městská práva. Tento údaj ovšem nemá žádnou oporu v pramenech a přišla s ním až historická literatura druhé poloviny 19. století, od kdy je nadále tradován. Bez dalších upřesnění má však pravděpodobné vydání sokolovských městských privilegií českým panovníkem už v tomto čase jistou logiku vycházející ze spjatosti rodu Nothaftů, jeho držitelů, s bavorskými Wittelsbachi. Spojenectví Jana Lucemburského s Ludvíkem Bávorem z tohoto rodu by jistě až do získání Chebska v roce 1322 přispívalo ke vstřícnosti, kterou mohl ve své působnosti český král projevit nothaftským zájmům a povýšit centrum jejich zdejšího panství na město. Po roce 1322, kdy se Nothaftové postavili proti českému ovládnutí, se situace obrátila a ti byli nuceni své české statky opustit a přesídlit na nově vybudovaný hrad Thierstein, ležící v západní části historického Chebska.

Aktivní podíl na odchodu Nothaftů ze Sokolova měl zřejmě králi oddaný loketský purkrabí Mikuláš Winkler pocházející z rytířského rodu usazeného původně na Chebsku, který podle listiny ze 3. června 1339 přijal od krále Jana v léno kromě dalšího majetku v okolí také městečko a hrad Sokolov („oppidum et fortalitium Valkenaw“). Podle tohoto autentického svědectví představoval Sokolov v té době opravdu už lokalitu obdařenou určitými privilegii povyšujícími ji v ekonomické a správní působnosti nad úroveň pouhé vsi, avšak o jejich omezeném rozsahu svědčí užitý termín „městečko“. Sokolovské panství převzal po Mikuláši Winklerovi jeho syn Tomáš, jenž je pak odkázal svému strýci Trostovi Winklerovi sídlícímu původně na hradě Starý Hrozňatov u Chebu a vlastnícímu na Loketsku statek Chodov získaný od kláštera Waldsassen. Trost ale už roku 1366 nebo krátce předtím postoupil Sokolov císaři Karlu IV., který toto panství připojil k lenním statkům spravovaným českou královskou komorou.

Koncem 14. století postihl Sokolov požár, při němž přišel také o listiny potvrzující jeho práva a privilegia. Všechny svobody, které od nejstarší doby i za vlády Karla

IV. měli, potvrdil „měšťanům a obyvatelům“ města Sokolova král Václav IV. v listině vydané na Lokti 28. srpna 1397. Výslovně se to týkalo městského práva, jak je užívalo město Ostrov, tedy hrdelního soudu, výročních a týdenních trhů a výčepního a dědického práva. Zároveň jim udělil oprávnění k užívání pozemků u Jindřichovic a Lomnice. Z obsahu a dikce Václavova privilegia, představujícího nejstarší zachovaný dokument ve fondu Archiv města Sokolov, jasně vyplývá, že Sokolov byl již před jeho vydáním uznáván za město („stat zu Falkenaw“) požívající stejný rozsah práv a svobod jako nedaleký Ostrov, který je od českých panovníků nabyt postupně již od roku 1331. Jelikož bylo ostrovským měšťanům potvrzeno v roce 1387 v obecních záležitostech postavení, jaké měli měšťané v Lokti, náležel tehdejší Sokolov do skupiny měst na Loketsku, podřízených královské komoře a řídících se právem města Lokte s velmi podobným správním i hospodářským postavením. Vedle zmíněných dvou měst k nim v tomto kraji náležela ještě města Karlovy Vary, Kraslice a Kynšperk nad Ohří. Mimo hranice Českého království se mezi ně řadilo i město Schöneck v německém Vogtlandu. Obecně řešila tato města své vnitřní právní vztahy podle chebského práva a ve sporných soudních záležitostech byl jejich společným odvolacím místem soud města Lokte. Tento postup však nebyl vždy přímý, ale pro Sokolov fungoval jako první odvolací instance ostrovský městský soud, pro který byl zase odvolací soudní stolicí Loket.

Městská správa byla řízena městskou radou v čele s purkmistrem, která v justičních věcech fungovala jako městský soud. Není však jasné, zda sokolovská městská rada měla i právo – podobně jako v Ostrově už od roku 1360 – jmenovat městského rychtáře nebo zůstala-li tato kompetence v rukách loketských purkrabí, kteří spravovali Loketsko v zastoupení krále a do jejichž působnosti patřilo i dosazování vrcholných samosprávných orgánů zdejších královských měst, tedy především městských rad. Do pravomoci městského rychtáře v Sokolově zřejmě již tehdy náležel výkon nižší právní působnosti a justiční exekutivy. Administrativní zajištění správních záležitostí ve městě pak prováděla městská kancelář, kterou dlouho představoval patrně jen jediný písař. Z nejstaršího období se vlastní písemnosti města vzešlé z jeho kanceláře bohužel nezachovaly. O produkci právních pořízení města Sokolova v listinné podobě svědčí jen dodnes zachované bronzové pečetidlo se sedícím sokolem jako mluvícím městským symbolem v pečetním poli a opisem v unciálním písmu „S. CIVIVM.IN.VALCKENOWE .“, které bylo vyhotoveno jistě už v předhusitské době a jímž se bezpochyby takové dokumenty ověřovaly.

Mimo obvyklých městských hospodářských práv lze spatřovat v udělení pozemků v okolí Lomnice a Jindřichovic první kroky města Sokolova a jeho měšťanů k rozšiřování

pozemkové držby mimo rámeček města a tím i snah zařadit se po bok ostatních feudálních vlastníků půdy a posléze i poddaných. O skutečné podobě využívání této první známé pozemkové držby města vypovídají až pozdější spory, k nimž docházelo mezi sokolovskými měšťany a obyvateli Lomnice a Jindřichovic kvůli spásání jejich pozemků dobyt看em ze Sokolova. Město pak v rozmnožování svého půdního vlastnictví pokračovalo postupnými akvizicemi buď jednotlivých pozemků nebo jejich komplexů. Již v nejstarší době o tom vypovídají městské majetkové listiny, podle nichž koupilo město v roce 1425 dvůr na Hardu a v roce 1436 dostalo darem louku k údržbě mostu přes Ohři. U jednotlivých sokolovských měšťanů dosvědčuje nabývání pozemkového vlastnictví od mimoměstských držitelů poprvé listina z prosince 1408, podle které zdejší měšťan Mikuláš Herberg zakoupil od rytíře Jindřicha z Kageru na Hardu za 10 kop českých grošů louku v okolí.

Loket a společně s ním i celý kraj se v politických střetnutích, které vyvolalo husitské náboženské hnutí, staly oporou krále Zikmunda. V Chebu a jeho okolí se formovala vojska několika křížových výprav proti husitům, která odtud směřovala do nitra Čech, a husitské bojové oddíly se pohybovaly na Loketsku prokazatelně v letech 1420, 1427 a 1429. O skutečném dopadu těchto válečných událostí v městě Sokolov však nemáme žádné zprávy. Zdejší obyvatelé nepřijali stejně jako na celém Loketsku novou reformní utrakvistickou víru a ponechali si nadále katolické vyznání. V důsledku těžkých politických a sociálních střetnutí došlo ale i v tomto koutě Českého království k výrazným majetkoprávním změnám. Za věrné služby a materiální pomoc svého kancléře Kašpara Šlika povznesl Zikmund Lucemburský hospodářsky a společensky celý rod Šliků, jemuž právě v tomto kraji během třicátých let 15. století zastavil nebo věnoval nejpodstatnější část zdejší královské domény. Významnou součástí jeho majetkových získků bylo sokolovské panství, které bratrům Kašparovi a Matyášovi Šlikovým daroval se všemi náležitostmi císař Zikmund 4. listopadu 1435. Tímto aktem se město Sokolov obdařené sice českými králi řadou práv, jež jimi byla i nadále uznávána a potvrzována, dostalo z přímé pravomoci zeměpanské správy. Jako neoddělitelná součást lenního panství ve šlechtické držbě bylo po zhruba sedmi desetiletích opět podřízeno patrimoniální moci a stalo se znovu v podstatě poddanským městem podléhajícím ochraně svých nových dědičných pánů. Jako ostatní obyvatelé sokolovského panství se i obyvatelé města Sokolova stali poddanými šlikovské vrchnosti, avšak se zvláštním postavením užívání městského práva a podřízeností svébytné městské samosprávě.

Šlikové zaujímali mezi českou aristokracií velmi zvláštní pozici. Vedle řady statků na Loketsku a zástavy celého královského lenního systému tohoto kraje získali také

důležité panství Bassano v severní Itálii, panství Holíč a Skalice v Uhrách a některé lenní statky v Říši. V roce 1422 byli povýšeni mezi příslušníky panského stavu a v říjnu 1437 získali od císaře Zikmunda titul hrabat z Bassana. Jelikož byl Kašpar Šlik skoro trvale vázán ve funkci říšského kancléře diplomatickou a správní činností u dvora jak Zikmunda Lucemburského, tak i jeho nástupců Albrechta II. a Fridricha III. a neměl přímé potomky, spravoval za něho celý šlikovský majetek jeho mladší bratr Matyáš. Po Kašparově smrti na začátku července 1449 se tento bratr stal spolu se syny dalšího bratra Mikuláše dědicem jeho celého obrovského majetku a na dlouhých osmatřicet let převzal i funkci loketského královského purkrabího. Panství Sokolov, jehož spolumajitelem byl už od doby císařské donace, přešlo patrně přímo pouze na Matyáše, který jej pak držel až do své smrti v září 1487. Ještě za Matyášova života si jeho synové rozdělili mezi sebou své nástupnictví na tři díly, a sice loketský pro Jeronýma, sokolovský pro Mikuláše a ostrovský pro Kašpara. Rod se v nich a jejich potomcích rozdělil na tři linie, které se nazývaly podle jejich prvotních sídel loketská, sokolovská a ostrovská.

Za šlikovské vlády přešel dvůr Hard za nedoložených okolností z majetku města do držby majitelů panství. V roce 1460 však Matyáš Šlik tento lenní dvůr městu vrátil, ale to jej muselo znovu zaplatit. Krátce poté, kdy se ujal svého podílu na dědictví po otci, přistoupil Mikuláš Šlik k radikální úpravě platebních a pracovních povinností obyvatel města Sokolova k vrchnosti a listinou z 28. července 1488 změnil jejich veškeré dosavadní peněžní a naturální dávky a roboty na každoroční plat ve výši 30 kop a 15 grošů. Zároveň jim zaručil svobodné užívání pivovaru a solnice, povolil dělení domů ve městě, jejich novou výstavbu a osazování novými lidmi, jež mohou také sami mezi sebe přijímat.

Nové výsady měly pomoci především zajistit dostatečné osídlení města a podnítit městskou výstavbu. Ta měla pravděpodobně korespondovat s tehdejšími stavebními aktivitami Mikuláše Šlika v Sokolově, jež souvisely s potřebou zdejší důstojné rezidence pro nového držitele samostatného dílu šlikovské domény na Loketsku. Do této doby totiž spadá rozsáhlá přestavba původního sokolovského hradu vzniklého ještě za Nothaftů do nové podoby výstavného čtyřkřídlého vodního zámku s rohovými věžemi, která určila základní dispozici místního panského sídla zachovanou přes pozdější přestavby dodnes.

Pohusitská éra Šliků je spojena také s prvními zachovanými písemnými doklady pocházejícími prokazatelně z činnosti městské správy a její kanceláře. Nejstarší z nich vznikl jako soukromoprávní akt, jímž je poslední vůle radního Erharda Czolcze z listopadu 1468 ověřená městskou správou přivěšenou pečetí s již rozkřídleným sokolem v pečetním obraze

a opisem mezi perlovci „S. CIVIVM.IN.VALCKENAV“ vyhotoveným majuskulním písmem s některými unciálními prvky. Nová pečeť, jejíž pečetidlo bylo zhotoveno někdy před vznikem této poslední vůle, nahradila původní městskou pečeť. Důvod náhrady byl vcelku prostý. Zřejmě již tehdy se totiž nejstarší městské pečetidlo poškodilo nalomením, což samo dosud dokládá, a nemohlo dále sloužit pečetním účelům.

Rozvoj města Sokolova a jeho správy za šlikovské držby v posledních desetiletích 15. století dokumentuje i nejstarší známá městská kniha z let 1483 až 1528, podle jejíhož dnes bohužel neznámého originálu pořídil K. F. Rietsch edici vydanou roku 1895. Knihu založil a její první značně ucelenou část sestavil městský písař Mikuláš Lebenberger v roce 1483. V tomto oddílu systematicky přepsal nejstarší panovnická privilegia měst Ostrova a Lokte, jež byla pro Sokolov odvolacími místy městského práva, z let 1331 až 1422 a zaznamenal právní ustanovení a povinnosti a nároky orgánů městské správy a jurisdikce a všech pod ně spadajících úseků činnosti, úředníků a osob. V dalších pasážích knihy vytvořených různými písaři byly postupně, avšak nikoliv v kontinuitní časové posloupnosti, do roku 1528 zapsány rozličné záznamy týkající se převážně práv a správy města a majetku jak města, tak i jednotlivých měšťanů.

Z obsahu nejstarší známé městské knihy se dozvídáme poněkud více než předtím o ustavování a fungování hlavního orgánu městské samosprávy, tedy městské rady. Každoročně byla dvanáctičlenná městská rada nově ustanovována držitelem města jako vrchností obvykle v termínu prvních deseti dnů po Velikonocích. Vrchnosti také skládala přísahu a odváděla za jmenování poplatek 50 grošů. Po svém jmenování vybírali radní ze svého středu na rok zprvu jednoho purkmistra, později čtyři purkmistry, kteří se čtvrtletně ve funkci „ustanoveného purkmistra“ řídicího celou městskou správu vystřídali. Ti skládali přísahu přísežnému rychtáři zastupujícímu na tomto místě pána města. Administrativu městských samosprávných orgánů zajišťoval městský písař (Stadtschreiber, notarius), jenž byl v té době také jedinou osobou v městské kanceláři. Je pravděpodobné, že často působil rovněž jako správce městské školy (Schulmeister). Dalšími profesemi, jež podléhaly městské samosprávě a jejichž postavení, povinnosti a nároky ustanovení obsažená v nejstarší městské knize určovala a upravovala, byli: farář, kaplan, správce školy, biřic, sládek, lazebník a pasák dobytka.

Ačkoliv za Matyáše a ještě i za Mikuláše Šlikových přetrvávala na Loketsku mezi rodem Šliků na jedné a nižší šlechtou v kraji a městem Loket na druhé straně dlouhá léta se táhnoucí „drobná válka“, nezdá se, že by tyto sociální konflikty silněji dolehly také

na Sokolov a sokolovské panství a vážněji poškozovaly jejich ekonomiku. Výstavba nového zámku a patrně i města nasvědčují spíše tomu, že zejména za Mikuláše Šlika procházela tato oblast obdobím relativně klidného rozvoje.

Po smrti Mikuláše Šlika v roce 1522 ale došlo k dalšímu tříštění rodového majetku rozdělením mezi jeho čtyři syny. Z otcovského dědictví připadl Albínovi Nejdek, Viktorin získal Jindřichovice a Volf s Kryštofem převzali společně sokolovské panství. Jelikož Kryštof Šlik už v roce 1527 ve vojenských službách v Itálii padl, jeho polovina sokolovské državy připadla Volfovi. Ačkoliv se neúčastnil aktivně politického života a nezastával žádný z veřejných úřadů, svým kladným postojem ke králi Ferdinandovi I. v době jeho nástupu na český trůn a začátků jeho panování v českém státě a věrností – výjimečnými ve srovnání s ostatními členy šlikovského rodu – v době českého stavovského odboje v letech 1546 a 1547 získal Volf Šlik pro svoji doménu významné majetkoprávní výhody. Už v červenci 1529 mu král udělil právo svobodného nakládání s jeho pozemkovým majetkem a v roce 1553 uvolnil panství Sokolov, rozšířené mezitím Volfovými koupěmi o některé části loketského hradního panství, z lenního svazku a jako svobodné dědičné vlastnictví je povolil zanést do zemských desek. Územně značně zvětšené panství se tímto aktem vymanilo z královské lenní soustavy hradu Loket a z působnosti loketských purkrabí a jelikož se loketská krajská správa překrývala s tímto lenním systémem i z její přímé kompetence. Tím se rovněž vysvětluje, proč od lenního svazku osvobozené součásti panství Sokolov tvořily na Loketsku od té doby územní enklávu příslušnou do plzeňského kraje a jeho nové části připojené k němu jako lenní majetek podléhaly nadále správě loketského kraje.

Tato změna charakteru pozemkového vlastnictví se ovšem týkala pouze sokolovského panství a jeho tehdejších součástí, nikoliv statku města Sokolova. Ale i ten se do konce první čtvrtiny 16. století podstatně rozšířil. Mimo dříve koupený dvůr Hard vlastnilo tehdy město Sokolov ještě jeden poddanský dvůr v Hlavně, dva dvory ve Svatavě a tři celé a tři poloviční dvory v Lobzech. Ani později nepřestal pozemkový majetek města narůstat. K drobné feudální vrchnosti patřil již tehdy i sokolovský farář, vykonávající funkci arcijáhna, jenž vlastnil poddanskou usedlost v Rychnově a dvě usedlosti v Citicích.

Po nástupu Habsburků na český trůn zesílila ze strany státu tendence k omezování autonomie městské jurisdikce a ke sjednocení zdejšího městského práva. Zásadní význam v organizaci městského soudnictví mělo hned první z řady panovnických opatření. Od ledna 1548 se mohly všechny české městské soudy odvolávat jedině k nově zřízenému královskému apelačnímu soudu v Praze. Po této organizační změně se obrátila snaha o právní unifikaci

ke sjednocení dosud roztříštěných okruhů městského práva v zemi. Úsilí o jednotnou kodifikaci městského práva u nás završilo systematické dílo Pavla Kristiána z Koldína nazvané Práva městská Království českého, jež po schválení Rudolfem II. bylo přijato jako závazný kodex jednotné právní úpravy určující od roku 1580 nejen činnost a rozhodování jednotlivých soudů měst, ale také zásady pro práci apelačního soudu fungujícího jako jejich odvolací instance. Královské rozhodnutí přispělo k tomu, že se kodex jednotného městského práva rychle zavedl a ujal a po dlouhou dobu se jím soudy našich měst řídily. Potvrzuje to i skutečnost, že Koldínova Práva, ať v české, nebo německé verzi, patří k nejčastěji zachovaným starým právním pomůckám pocházejícím z kanceláří českých měst. Tímto procesem zásadních přeměn v novověkém vývoji české městské jurisdikce prošlo i soudnictví města Sokolova, jak o tom příkladně vypovídají mezi městskými listinami zachované rozsudky pražského apelačního soudu.

V testamentu z července 1553 odkázal Volf Šlik jako bezdětný sokolovské panství své ženě Anně, rozené Pluhové z Rabštejna. V té době se mezi obyvatelstvem Loketska projevovala už výrazněji konverze k reformnímu luterskému náboženství. K příznivcům Martina Luthera a jeho reformních snah patřil tentokrát v souladu s ostatními členy rodu i Volf Šlik, s jehož podporou se ve městě Sokolov a na jeho zdejších panství nová víra rychle šířila. Proto nedlouho po Volfově úmrtí 12. dubna 1556 mohla nová majitelka Sokolova dosadit na místní faru prvního luterského faráře. Stal se jím v roce 1562 odpadlý kazatel řádu německých rytířů z Chebu Sebastian Schlegel. V duchu augsburských náboženských dojednání pak šlikovská luteránská vrchnost obsazovala po celý zbývající čas své vlády faru v Sokolově, jejíž věřící přijali v naprosté většině víru svých pánů, protestantskými duchovními.

Bohatnoucí a vzkvétající město vyjevilo svůj rozkvět i stavbou nového sídla své samosprávy. Patrně na místě původního radního domu na jihovýchodní straně protáhlého náměstí při nároží s ulicí vedoucí k panskému zámku byla kolem poloviny 16. století postavena v renesančním slohu nová dodnes stojící patrová stavba radnice s velkým portálovým vstupem v průčelí a pozoruhodným zaklenutím místností v obou podlažích. Sem se nastěhovala také městská kancelář, z jejíž narůstající produkce se do současnosti zachovaly další typy městských knih: od roku 1558 vedená kniha zápisů ze zasedání městského soudu a rokem 1573 počínající řada kopií s opisy městských písemností, která vznikla přičiněním tehdejšího městského písaře Kašpara Donata. K projevům okázalosti soudobého rozvoje města lze přiřadit i pořízení nové, v pořadí již třetího velké městské pečeti, užívané

od počátku sedmdesátých let 16. století. Její sice jen z mosazi vyhotovené, ale dodnes zachované pečetidlo má po uměleckořemeslné stránce velice hodnotně zpracovaný pečetní obraz. V jeho poli je již v heraldické podobě na kartuši nad třemi pahorky rozkřídlený sokol s tradičně latinskou legendou „S.CIVITATIS.FALCKONAWENSIS“ v opisu lemovaném věncem.

Podle odkazu Volfa Šlika měli po smrti ženy Anny, jež zemřela 27. 9. 1584, zdědit sokolovské panství Mikuláš, Abundus a Kryštof, synové jeho nejstaršího bratra Albína. Nakonec ale je převzal jen Kryštof Šlik, který byl už od roku 1566 také majitelem panství Doupov. Jeho éra je spojena především s některými úpravami hospodářských vztahů mezi sokolovskými měšťany a jejich vrchností, zvláště výstavu městského piva a jeho prodeje ve vsích panství, a s dalším územním rozšiřováním sokolovského dominia o nové akvizice, mezi nimiž vynikaly rytířské statky Lomnice a Týn a dvůr Lvov ležící severně od Sokolova a koupené na rozhraní 16. a 17. století.

Za časů posledních Šliků vznikly rovněž nejstarší zachované písemné památky na organizaci sokolovských řemeslníků do cechů. Ostatní cechy ve městě Sokolov předběhli v tomto směru kožešníci, jejichž cechovní statuty vznikly v únoru 1572, a krejčí, jejichž cechovní výuční list pro Volfa Beyera pochází ze září 1573.

Posledním předbělohorským majitelem sokolovského panství se stal po smrti Kryštofa Šlika v květnu 1615 jeho syn Jan Albín. Jako upomínku na nástup nového držitele města a panství nechala sokolovská městská obec zhotovit u Hanse Zinka v Jáchymově a zavěsit v kostelní věži nový zvon s pamětním nápisem o této události. Slavnostně laděný začátek vlády kontrastoval s tragickým koncem posledního sokolovského Šlika, a jestliže zdejší nástup šlikovského rodu předznamenaly střety husitských válek, jeho pád úzce souvisel s rozpoutáním a katastrofálními následky třicetileté války. Jan Albín Šlik se jako zapřisáhlý protestant hned od začátku velmi aktivně připojil k odboji českých stavů proti habsburskému panovníkovi zahájenému v květnu 1618. Stal se jedním ze třiceti členů české stavovské vlády, organizoval vyzbrojování povstaleckých sil v loketském kraji a ve vládě vzdorokrále Fridricha Falckého zaujal místo nejvyššího mincmistra. Po porážce stavovského vojska na Bílé hoře 8. listopadu 1620 uprchl ze země a v cizině také později zemřel.

Majitelem opuštěný Sokolov obsadily na počátku února 1621 jako některá další místa na Loketsku oddíly zbytků stavovské armády pod vedením Petra Arnošta z Mansfeldu. Ale již ve druhé polovině března 1621 se před Sokolovem objevilo císařské vojsko, které město i zámek obléhalo do 9. dubna, kdy se protestantská posádka vzdala a odtáhla. Poté

obléhatelé město se zámek ještě vydrancovali. Vítězný habsburský panovník Ferdinand II. tvrdě potrestal účastníky stavovského odboje, z nichž k nejprovinilejším patřil právě Jan Albín Šlik. V dubnu 1621 byl v nepřítomnosti odsouzen k smrti a konfiskaci veškerého jmění, jehož hlavní součástí bylo sokolovské panství. Zprvu je královské komora dala 4. července 1621 do zástavy císařskému hejtmanovi Starého Města pražského Heřmanu Černínovi z Chudenic, který se jej však pro silné zpuštění vzdal. Nakonec zdevastované panství a město Sokolov koupil za 45.000 kop míšeňských grošů říšský dvorní rada Otto z Nostitz, pocházející z rytířského rodu usazeného původně v Horní Lužici a od první poloviny 16. století také v Čechách.

Nový majitel připojil roku 1625 k panství Sokolov ještě bývalý loketský městský statek Milíře a takto rozšířené panství prohlásil v dubnu 1630 za základ fideikomisu rodové držby, k níž byly připojeny i další nostitzská panství a statky získané převážně také z pobělohorských konfiskací. Odkazem nabyt po smrti bezdětného Otty v prosinci 1630 jeho jmění synovec Jan Hertwig z Nostitz. Tento zakladatel sokolovské linie nostitzského rodu, jenž se věnoval jak hospodářství a rozmnožení majetku, tak také politické činnosti, byl povýšen nejprve roku 1646 do českého hraběcího stavu a posléze v květnu 1651 mezi říšská hrabata. Získání posledního ze šlechtických titulů podpořil i fakticky roku 1673 koupí části hrabství Rieneck v Horních Frankách, jehož název si od té doby Nostitzové připojují ke svému rodovému jménu. Sokolovská větev rodu Nostitzů patřila na Loketsku i v celém Českém království v době pozdního feudalismu k nejbohatší a politicky nejvýznamnější aristokracii.

Ovšem hned od počátku zdejšího působení zvýšila nová vrchnost své finanční a hospodářské požadavky vůči městu Sokolovu. Jejich odmítnutí ze strany města musela nakonec řešit v zastoupení panovníka vyslaná komise, z jejíhož jednání vzešly 3. července 1623 nové úpravy povinností sokolovských měšťanů k majiteli panství. Měšťané museli přistoupit na zvýšení jednotné roční městské platby na 500 kop míšeňských grošů, vzdát se prodeje piva ve vesnicích panství a přijmout ještě další omezení svého dosavadního hospodaření.

K ekonomickému tlaku přistoupila ze strany vlády i katolické vrchnosti tvrdá aktivní protireformační politika, která se v první etapě obrátila dekrety z prosince 1621 a května 1624 proti nekatolickým duchovním a v další fázi v červenci 1627 proti ostatním nekatolickým stavům. Obnovené zřízení zemské vyhlášené v Čechách 10. května 1627 prohlásilo mimo další mocenské úpravy katolické náboženství za jediné povolené. V srpnu

1624 musel proto opustit sokolovskou faru poslední luterský duchovní Michael Schiemer a na jeho místo byl 13. března 1625 dosazen nový katolický farář Gregor Rigel.

První desetiletí nostitzské držby Sokolova byla těžce poznamenána událostmi, zejména přímými vojenskými akcemi třicetileté války. Po počáteční drastické fázi války se další válečné rány dopadající na Sokolov koncentrovaly do dvou časových úseků. Za vpádu do Čech obsadilo v listopadu roku 1631 vojsko saského vévody také toto město. Ještě před obsazením stačil z města uprchnout katolický farář. Brzy po příchodu protestantského vojska se do Sokolova vrátila manželka posledního šlikovského majitele a s ní i vyhnaný luterský kněz Baltazar Gallus, který v místním kostele přechodně obnovil evangelické bohoslužby. Restituce k předválečným poměrům se ale stala pouhou epizodou, již ukončilo vcelku snadné dobytí Sokolova oddíly armády Albrechta z Valdštejna obléhajícími nedaleký Loket. Když se Sasové pokusili výpadem z Lokte 18. května 1632 Sokolov znovu získat, již se jim to nepodařilo, avšak požár, který při tom vznikl, zničil celé město. K válečným útrapám obyvatel se přidružila ještě morová rána, která na podzim následujícího roku připravila ve městě o život desítky lidí.

Závěrečné dramatické dějství třicetileté války se na Loketsku odehrálo v posledních letech před uzavřením vestfálského míru. Loket obsazený císařským vojskem se v té době stal hlavním terčem všech protestantských bojových akcí v kraji vedených v této závěrečné fázi války už jen typicky kořistnickým způsobem. Kruté řádění vojáků kombinované s bezohledným vymáháním válečných kontribucí zastínilo utrpení zdejších obyvatel prožívané v předchozích etapách války. Větší část kraje opanovaly švédské oddíly, které se až do roku 1648 marně pokoušely vytlačit císařské z jeho strategicky důležitého centra. Také Sokolov se při tom stal několikrát cílem jejich útoků. Jednotky plukovníka Wittenberga obsadily po obležení Sokolov 9. července 1647. Po dvou týdnech přitáhlo k Sokolovu vojsko doprovázející císaře Ferdinanda III. na cestě z Plzně a po delší střelbě vypudilo Švédy ze sokolovského zámku. Do rukou švédské armády se však dostal Sokolov ještě jednou při tažení generála Königsmarka do Čech na samém konci války. Jeho jednotky zanechaly 4. července 1648 sokolovský zámek zcela vypálený.

Stav země zachytily po skončení dlouhé a pustošivé války dvě soupisové akce pořázené systematicky pro potřeby církevní a finanční správy. V soupisu obyvatel části sokolovského panství náležející do plzeňského kraje seznamoval vrchnostenský hejtman Karel Pöschl v květnu 1651 také obyvatelstvo města Sokolova. Poprvé jsou v něm uvedeny podrobnější sociální a demografické údaje o všech jeho tehdejších 869 obyvatelích. Jejich

hospodářství pak o tři roky později popsala berní rula plzeňského kraje. Oba prameny dokládají, že poddanské město Sokolov na panství Jana Hertwiga z Nostitz mělo v té době řemeslně zemědělský charakter. Ve městě stálo 158 domů, vedle nichž se nacházelo ještě 37 spálenišť. Ve 115 domech se provozovala řemesla, mezi nimiž byli nejpočetněji zastoupeni soukeníci, ševci, krejčí, pekaři, hrnčíři, koželuzi, řezníci a kováři. Kromě výrobních řemesel zde provozovali své živnosti dva hostinští a patrně obchodem se živily také čtyři židovské rodiny. Většina řemeslníků a živnostníků vlastnila i menší plochy půdy, které zemědělsky využívala. Jen výjimečně se jednalo o rozsáhlejší zemědělský provoz, jehož základem však byla držba pozemků nepřesahujících svou výměrou 3 ha.

Příznivé místní podmínky a rostoucí potřeba surovin při výrobě piva přispěly k tomu, že mimo běžných zemědělských plodin se jak sokolovští měšťané, tak i okolní poddaní začali v té době více věnovat pěstování chmelu. Ve zdejším zemědělství pak zůstal chmel až do 19. století vyhlášenou komoditou zvyšující pro jeho pěstitele ekonomický efekt této výrobní činnosti. Jeho význam v tehdejší hospodářství Sokolova vyjadřuje i skutečnost, že se stonky chmelu objevují mezi nejčastějšími atributy městské symboliky.

Složitější ekonomická situace ovlivněná silně poválečným stavem přiměla také nostitzskou vrchnost k tvrdší a aktivnější hospodářské politice. Jednání správních orgánů města vedené s Janem Hertwigem z Nostitz o těchto záležitostech byla uzavřena reversem ze 4. ledna 1658, podle něhož muselo město svému majiteli odvádět vedle již určených 500 kop míšeňských grošů roční dědičné dávky ještě 6 zlatých rýnských z každé várky městského pivovaru. Ve městě začala vrchnost provozovat nejprve vlastní sladovnu a zřídila svoji hospodu, omezila prodej městského piva ve vesnicích panství a zasáhla ve svůj prospěch do dalších oblastí obchodu s některými komoditami ve městě a při využívání místních vodních zdrojů. V roce 1669 navíc vybudovala vlastní panský pivovar a za odstup svého práva vařit pro sebe pivo v městském pivovaru uložila městu od následujícího roku odvod ročního poplatku 12 zlatých.

Zvyšující se napětí mezi sokolovskými měšťany a feudálními vlastníky města způsobené hlavně rostoucími finančními požadavky a sílícím hospodářským tlakem ze strany vrchnosti vyvrcholilo v době nevolnických bouří na jaře 1680 protestním shromážděním měšťanů, z něhož vzešla stížnost na vrchnostenské úředníky předložená majiteli panství. Po zásahu krajského hejtmána s vojenskou asistencí sokolovští měšťané však své stížnosti odvolali.

Hospodářský i mocenský růst rodu Nostitzů nalezl po skončení třicetileté války výrazné odezvy i ve městě Sokolov, kam se soustředila značná část především stavebních aktivit Jana Hertwiga Nostitze. Kromě pražského paláce na Malé Straně užíval jako jedno ze svých sídel také sokolovský zámek, jenž však po několikeré devastaci v době války musel projít výraznou přestavbou dokončenou zřejmě v roce 1663. Na jihozápadním okraji města nechal v letech 1663 až 1667 vybudovat kostel sv. Antonína Paduánského s klášteřem kapucínů, kde vznikla i rodová hrobka. Naproti novému klášteři vystavěl v té době také vrchnostenský špitál a chudobinec pro dvanáct chovanců. Jeho přičiněním byla sokolovská fara v roce 1671 rozšířena o obvody filiálních kostelů v Lomnici, Lobzech a Královském Poříčí a povýšena na arciděkanství. Současně s tím započala přestavba farního kostela sv. Jakuba ve městě, jež byla dokončena v roce 1681 v dodnes dochované podobě.

Zdejší zemědělské hospodaření vrchnosti se soustředilo do stavebně postupně rozšiřovaného hospodářského dvora situovaného do prostoru mezi městem a panským sídlem. Měšťané se v prvních poválečných desetiletích omezili na přednostní odstranění všech stavebních a technických škod, k nimž na jejich vlastním majetku v průběhu války došlo. Až později se jejich stavební činnost začala přesouvat do veřejné sféry a projevovala se zejména ve výstavbě nových menších objektů spojených s prohlubujícím se katolickým vyznáním. Mezi doklady tohoto druhu patří zvláště mariánský sloup na náměstí z roku 1701 a hřbitovní kaple sv. Jana z let 1718 a 1719.

Podstatu sokolovského městského majetku tehdy tvořila držba půdy a oprávnění hospodářského využívání vod. Základem feudálního vlastnictví města pak byly dvory na vrchu Hard a šest poddanských usedlostí ve vsi Lobzy. V červnu 1662 však oba dvory na Hardu vyměnilo město Sokolov s Janem Hertwigem Nostitzem za dvůr Lvov ležící na opačné straně řeky Ohře. Hospodaření na těchto dvorech bylo městem obvykle pronajímáno, z čehož do městské pokladny plynul pravidelný roční příjem. Vedle uvedených nemovitostí patřily Sokolovu ještě cihelna, les na vrchu Steinberg, rybník Erlteich u Lomnice a vodní nádrže u Lvova. Město mělo i práva na užívání vytčených úseků na řekách Ohře a Svatava, která kromě dalšího opravňovala zdejší měšťany k rybolovu.

Mimo vlastního města sevřeného do městských hradeb patřila k Sokolovu ještě dvě předměstí. Při výjezdu z města jihozápadním směrem na Cheb vznikla zástavba, kterou od města oddělovala nejen městská hradba, ale i vodní příkop a jedna ze tří městských bran nazývaná Horní brána (Obertor). Podle ní se také toto předměstí jmenovalo Horní (Obertorvorstadt). Zde byl založen kapucínský klášter s kostelem sv. Antonína Paduánského,

jenž obehnala ze tří stran vysoká klášterní zeď. Na ni se po dostavbě v roce 1675 napojila městská hradba s novou branou. Poté se i administrativně tato městská část stala součástí vnitřního města a nazývala se Nové město (Neustadt). Jihovýchodním směrem k Lokti vycházela z města další komunikace, kterou otevírala Letní brána (Sommertor). Před ní se nacházející druhé předměstí bylo proto zvané Letní (Sommertorvorstadt). Po připojení Horního předměstí k městu mělo vnitřní město celkem 188 domů a se zástavbou Letního předměstí tvořilo celé město celkem 201 obytných domů. V hradebním nároží za kostelem sv. Jakuba stála ještě třetí brána ústící na most přes Ohři, po němž se vycházelo z města severním směrem. Tato poslední městská brána nesla s ohledem na svůj účel název Vodní nebo také Mostní (Wassertor, Brückentor).

Kromě řady panství a statků v Čechách, ale i mimo zemi zanechal Jan Hertwig Nostitz-Rieneck svým potomkům na Loketsku rozsáhlou a územně značně kompaktní doménu, jejímž základem byla panství Sokolov, Jindřichovice a Kraslice. Tento majetkový komplex se táhl v širokém územním pruhu od zemské hranice a krušnohorských vrcholů na severu až po výšiny v centrální části Slavkovského lesa na jihu. Město Sokolov v něm sehrávalo především úlohu nejvýznamnějšího tržního centra obdařeného již od dřívější doby týdenními trhy a třemi jarmarky v pondělí před Letnicemi, v pondělí po sv. Jakubovi Větším a na den sv. Michala (29. 9.).

V městské samosprávě nedošlo od předcházejícího období k podstatnějším změnám. Při každoročním obnovování dvanáctičlenné městské rady v čele se čtyřmi po čtvrtletí se v úřadě střídajícími purkmistry obvykle zastupoval vrchnost panský hejtman, jenž zároveň bral tyto městské představitele pod přísahu. Členové tohoto správního sboru města se také dělili o správu městského majetku a financí a zajišťování některých organizačních a kontrolních funkcí městské samosprávy v oblasti místní výroby a obchodu. Na základě císařského privilegia zajišťovala městská samospráva od roku 1662 i výběr silničního cla a v souvislosti s tím také údržbu příslušných silnic a mostů a pro tyto účely jmenovala zvláštního celního úředníka.

Podobně jako otec politicky a zejména diplomaticky velmi aktivní starší syn Jana Hertwiga Nostitze-Rienecka Antonín Jan převzal správu zděděného jmění v březnu roku 1683. Brzy po svém nástupu potvrdil městu Sokolovu držbu jeho lenního majetku, avšak s příslušnými úpravami poplatků za ni, které měly především uspokojovat narůstající finanční nároky vrchnosti. Nicméně je zřejmé, že zvyšující se finanční zatížení ze strany jak vrchnosti, tak i absolutistického státu se v podmínkách soudobého příznivého ekonomického rozvoje

země dařilo městu a jeho obyvatelům zvládat. Město si mohlo dovolit poskytovat svým pánům i značně vysoké půjčky a přebytky městské pokladny zhodnocovalo v nákupu dalších pozemků a v rozšiřování městského statku. Ke dvoru Lvov a poddanským usedlostem v Lobzech přibyli ještě další poddaní, které získalo město do konce 17. století v Dolním Rychnově, Svatavě a Hlavně. O rozsahu městského statku vypovídá majetkové přiznání podané v roce 1713 v rámci zpracování nového zemského katastru pro Čechy, později pojmenovaného tereziánský. Město Sokolov tehdy vlastnilo společně se svými poddanými skoro 50 strychů (14,2 ha) polí, 50 strychů (14,2 ha) ladné půdy, 106 strychů (30,2 ha) pastvin, téměř 29 strychů (8,3 ha) luk a 86 strychů (24,5 ha) lesa, tedy bezmála 321 strychů (asi 91,5 ha) celkové výměry půdy. Na výnosu celého městského hospodářství se však rozhodujícím způsobem podílel prodej piva, který zhruba dvacetkrát převyšoval finanční efekt z dávek a pracovních povinností městských poddaných.

Těžké zkušenosti z třicetileté války markantně prokázaly překonanost lenního systému jako základny pro organizaci obrany určitého území, a tak se v průběhu druhé poloviny 17. století podstatná část lenní soustavy Loketska rozpadla nebo nabyly akty jejího tradičního fungování ryze formální ráz. Zároveň se tím rozložil i princip existence loketského kraje zřízeného pro správu této okrajové části Českého království a podléhajícího specifickým a od ostatních krajů země odlišným správním vztahům. Proto mohl být samostatný loketský kraj v roce 1714 zrušen a jeho území začleněno do žateckého kraje. Když pak v roce 1751 došlo k jeho obnovení, stalo se tak už jen na územním základě. Podlehlo mu i dosud zcela samostatně spravované sousední Chebsko, jehož správa byla podřízena obnovenému loketskému kraji. Navíc od vydání Obnoveného zřízení zemského v roce 1627 sehraovaly krajské úřady stále více úlohu orgánů zeměpanské správy, než původních složek stavovské reprezentace a jako takové výrazněji zasahovaly i do vztahů mezi vrchnostmi a jejich poddanými.

Antonín Jan Nostitz-Rieneck značně přežil svého mladšího bratra Václava Desideria. Jelikož však sám již neměl v době smrti žádného potomka, odkázal svůj majetek jeho jedinému synovi Františku Václavovi. Ten nepatřil k tak politicky angažovaným příslušníkům rodu Nostitzů, jako jeho předchůdci, ale od převzetí rodové domény v roce 1736 se soustavně věnoval jejímu dalšímu rozšíření. V jeho době byly zakoupeny sousední statky Chlumeck, Šabina a Kamenice, které jako alodní připojil pod správu sokolovského fideikomisního panství. Ačkoliv město Sokolov dosáhlo u císaře Karla VI. v květnu 1737 potvrzení všech svých dosavadních práv, od nového pána se mu to až do jeho smrti v roce

1765 nepodařilo. Naopak další stupňování požadavků vrchnosti, často však ovlivněných a určovaných panskými úředníky, vůči sokolovským měšťanům rozpoutalo v roce 1761 spor vyvolaný stížností města, který skončil až smrtí Františka Václava Nostitze-Rienecka v září 1765.

Mezi své syny rozdělil František Václav rodové jmění v Čechách tak, že nostitzský fideikomis a další západočeské a středočeské statky zdědil starší František Antonín a mladší Bedřich Mořic statky ležící převážně v žateckém kraji. Bezpochyby nejznámějším z celého rodu se stal František Antonín Nostitz-Rieneck, a to ne snad pro svoji bohatou politickou činnost, která jej jako nejvyššího purkrabího a presidenta zemského gubernia vynesla roku 1782 až do čela české zemské vlády, ale zejména pro jeho aktivity kulturní, z nichž zaslouží zmínku zvláště vybudování divadla v Praze, později nazvaného Stavovské, v letech 1781 až 1783. V jeho postojích se silně uplatňoval český zemský patriotismus a osvícenské myšlenky, v jejichž rámci podporoval i rozvoj vědy a jako učitele svých synů angažoval významné zakladatele českých moderních humanitních věd Josefa Dobrovského, Františka Martina Pelcla a Jaroslava Schallera. Vůči poddaným ale vystupoval podobně jako jeho otec v roli feudálního pána vyžadujícího především důsledné plnění povinností, což i na sokolovském panství vyvolalo v srpnu 1775 poddanské nepokoje, které ukončil až zásah vojska.

Ani od tohoto držitele se město Sokolov nedočkalo uznání svého výjimečného právního postavení v rámci sokolovské feudální domény. Uznali je však oba soudobí habsburští vladaři Marie Terezie a Josef II., kteří městu v únoru 1768 a v prosinci 1783 jeho výsady potvrdili. I v případě Sokolova se tak projevovala podpora státní moci zájmům samosprávné komunity proti feudální vrchnosti zasahující do jejich práv a usilující o větší podřízenost často vedoucí ke sporům, jež nezřídka svízelně musely řešit opět orgány státní správy. Město Sokolov se v tomto procesu konstitovalo jako město municipální, jehož měšťané nadále zůstávali osobně svobodnými lidmi vázanými k vrchnosti, kterou byli majitelé sokolovského panství, jen určitými, zejména ekonomickými povinnostmi. Ačkoliv si vrchnost jistý dohled na správu municipálního města podržela, dělo se tak pod silící patronací státních úřadů a na rozdíl od poddanských samosprávných orgánů mohly jejich instituce jednat v mnohém samostatně.

K významnějším zásahům do činnosti jak městské samosprávy, tak také vrchnostenských práv ze strany státu patří redukce trestněprávních kompetencí v jejich jurisdikci. Patent Marie Terezie vyhlášený 19. srpna 1765 ponechal hrdelní pravomoc

v Čechách pouze určeným soudům, mezi něž náležel i městský soud v Sokolově. Ten však musel být obsazován už jen školenými a zkušenými soudci a jeho agendu zajišťoval rovněž právně vzdělaný městský syndik.

Jak zasáhly regulace městské samosprávy, provedené za vlády Josefa II. také v Čechách, do podoby správních orgánů města Sokolova v průběhu osmdesátých let 18. století není pro nedostatek zachovaných pramenů zcela jasné. Státem začaly být do odborných správních a administrativních funkcí městské samosprávy ustanovovány příslušně vzdělané osoby, které obvykle představovali městský syndik, kancelista a soudní sluha. Původní samosprávný orgán města – městská rada – byl nadále volen, ale jeho členové v jisté početní redukci byli již při rozhodování omezeni svojí odbornou kompetencí. Podle dvorského dekretu z 19. prosince 1785 byl také v Sokolově vytvořen organizovaný magistrát. Jeho ustavení ze jmenovaných i volených členů však proběhlo poprvé až na zasedání městské rady 21. ledna 1791. Od té doby tvořili tento nový správní orgán města úřadující purkmistr, placený referující radní, městský syndik a dva další radní, kteří obvykle v tomto složení také řešili správní záležitosti městské obce. Ve funkci městského soudu ale jednali vždy v užším složení, avšak vždy za účasti městského syndika. Magistrát města sám určoval buď z vlastních osob nebo z řad měšťanů další funkcionáře pro správu určených úseků, a sice: správce obecní pokladny, správce sirotčích záležitostí, školní inspektory, městského komorníka, správce a kontrolora solnice, stavební správce, správce mlýnů, policejní komisaře, vojenského ubytovatele, správce chudinských záležitostí, tržní dohlázele, správce pivovaru a nakonec zástupce a požárníky čtyř městských čtvrtí. Periodicita, v níž bylo obnovování všech těchto městských správních orgánů prováděno, se oproti předcházející době prodloužila na dva, někdy i tři roky.

Přestože i v 18. století postihly Sokolov události války o dědictví rakouských Habsburků (1741 a 1742) a akce sedmileté války (1758 až 1762), neměly na vývoj města tak negativní dopad, jako tomu bylo za války třicetileté, a lze celé toto období považovat za čas postupného hospodářského rozvoje. Na jeho konci vstoupil do ekonomiky regionu nový významný prvek. Výskyt hnědého uhlí byl v okolí Sokolova znám sice již dříve, ale až od devadesátých let 18. století nalézáme doklady jeho intenzivnější těžby, na níž se podíleli vedle sokolovské vrchnosti také i první sokolovští měšťané. Tyto náběhy využití místního nerostného bohatství stály na počátku procesu industrializace města i oblasti kolem něho, které pak v průběhu 19. století značně změnily svoji tvářnost. Ještě v jeho první polovině

se však nedokázal projevit tak bouřlivě, neboť jej stále svazovala pouta starých feudálních vztahů.

František Antonín Nostitz-Rieneck, jemuž v listopadu 1787 daroval bratr Bedřich Mořic svoji část rodového majetku, rozdělil celou doménu sokolovských Nostitzů testamentem ze 4. září 1794 podobně jako již jeho otec mezi dva syny. Starší Bedřich převzal fideikomisní državy a většinu dalších statků a stal se novým feudálním pánem i pro město Sokolov. Za něho dolehlo na zdejší obyvatele v důsledku zejména napoleonských válek drasticky narůstající daňové zatížení. Přes nepříznivou hospodářskou situaci přistoupil v prvních letech 19. století k poslední rozsáhlé a patrně neutěšeným stavebním stavem vynucené přestavbě sokolovského zámku. Po jeho smrti v dubnu 1819 převzal správu rodového majetku starší syn Robert, který ale zemřel již v prosinci 1820. Proto přešel celý rodový majetek na jeho mladšího a tehdy ještě nezletilého bratra Bedřicha. Až do dosažení plnoletosti jej spravovali poručníci, z nichž prvním byl strýc Jan Nostitz-Rieneck, držitel severočeských Trmic. Po sedmi letech poručnického provizoria se Bedřich Nostitz-Rieneck ujal správy svého dominia a stal se posledním feudálním držitelem Sokolova.

Ještě nějaký čas po skončení napoleonských válek v roce 1815 se projevovalo zbrzdění ekonomického vývoje, ale od třicátých let 19. století se rovněž v Sokolově začal prosazovat obnovený rozvoj. Hospodářské oživení si vyžádalo řadu akcí ke zlepšení komunikačních podmínek, jež měly město Sokolov začlenit do nově budované hlavní komunikační sítě v této části Českého království. V první polovině třicátých let 19. století byl vystavěn úsek státní silnice mezi Loktem a Chebem, který zprvu procházel městem Letní a Horní branou, ale později si vyžádal některé větší stavební úpravy v městské zástavbě na jeho průběhu včetně odstranění částí starých hradeb a zmíněných městských bran. V souvislosti s výstavbou nové hlavní silnice v kraji byla v roce 1833 přemístěna poštovní stanice ze Svatavy, kudy procházela původní poštovní silnice, do Sokolova. V roce 1843 se započalo se stavbou nové silnice severním směrem, jež měla přes Jindřichovice spojit Sokolov s Kraslicemi. Její napojení na hlavní silniční tah kraje si vyžádal výstavbu kamenného mostu, jenž překlenul v Sokolově roku 1844 řeku Ohři pod jejím soutokem s řekou Svatavou. Mezi významnější stavební aktivity té doby spadají také rekonstrukce a úpravy sokolovské radnice. Po požáru roku 1794 bylo nově postaveno zastřešení radní budovy s vrcholovou centrální věžičkou. V polovině třicátých let 19. století dostalo průčelí radnice klasicistní podobu a do Zámecké ulice byl ještě přistavěn zadní trakt, v němž se našly

nové prostory pro administrativní aparát narůstající městské správy i dalších ve městě působících správních institucí.

Zvýšené potřeby města jako tržního centra oblasti mělo řešit a zajistit císařské privilegium z července 1834, podle něhož se mohl v Sokolově kromě dosavadních výročních a týdenních trhů konat každý měsíc ještě trh dobytčí.

Rovněž škola v Sokolově procházela v posledním období feudální éry změnami, které uvedly do pohybu nejen reformy tohoto rezortu v habsburské monarchii v sedmdesátých letech 18. století, ale také postupný nárůst místní populace. Budova školy, jež stála vedle arciděkanství za kostelem sv. Jakuba, prošla přestavbou a rozšířením a v nové organizaci škol si ponechala charakter městské školy zajišťující pod církevním dohledem výuku triviálních předmětů pro žactvo z celého obvodu sokolovské farnosti. Ve dvacátých a třicátých letech 19. století se však její obvod začal se vznikem nových škol v okolních obcích o tyto obce (v roce 1828 vznikly školy v Citicích, Dolním Rychnově, Tisové a Vítkově a v roce 1835 v Těšovicích) zmenšovat. Přesto v ní ve čtyřicátých letech 19. století byly již čtyři třídy.

Na samém konci feudální doby zůstával Sokolov ochranným a municipálním městem, které si nadále podrželo charakter hospodářského a tržního střediska přesahujícího svým významem hranice stejnojmenného panství v majetku hraběcího rodu Nostitz-Rienecků. Základními zdroji obživy jeho 2060 obyvatel žijících v 386 domech (1847) byla široká směsice různých řemesel a živností (1845: 146 živnostníků s 33 tovaryši a 48 učedníky) a doplňkové zemědělství, v němž si významnou roli nadále udržovalo pěstování chmele. Vzrůstající podíl na hospodářském životě Sokolova však postupně získávala těžba hnědého uhlí, jež se už v té době provozovala v desítkách okolních malých dolů.

Město si v průběhu dlouhého času vybuodovalo menší městský statek, který tvořila zčásti přímá pozemková městská držba a zčásti půda obhospodařovaná poddanými. Dominikální část městského pozemkového majetku měla tehdy výměru 155 ha a tvořily ji z velké většiny pastviny a jen menší díly lesů, polí a luk a značnou plochu pokrývalo i třináct rybníků. Městu patřilo sedm menších poddanských usedlostí ve vesničce Lvov, jež vznikly rozparcelováním půdy zdejšího poplužního dvora, čtyři usedlosti ve Svatavě, tři v Hlavně, čtyři v Dolním Rychnově a dvanáct usedlostí v Lobzech. Jejich pozemky měly dohromady výměru asi 647 ha a představovaly je převážně pole a louky, menší rozsah měly poddanské lesní díly a zcela nepatrný podíl připadal na ostatní půdní typy. Obecně byli držitelé poddanských usedlostí města nazýváni „Ratsbauern“.

Již dva dny po vyhlášení přivítali sokolovští obyvatelé slavnostně ústavnost v podunajské monarchii z 15. března 1848 a nad císařským patentem z 28. března 1848 s příslibem zrušení roboty jásali hlavně městští poddaní. Na základě takzvané Pillersdorfovy ústavy, vyhlášené 25. dubna 1848, se uskutečnily v obvodu, k němuž společně s Loktem a Horním Slavkovem patřil i Sokolov, volby do ústavodárného říšského sněmu. Sněm zahájil svoji činnost ve Vídni 22. 7. 1848 a za zdejší volební obvod v něm jako zvolený poslanec zasedal pražský jurista J. Haimerl. Usnesení říšského sněmu o zrušení poddanství a roboty vyhlášené patentem 8. září 1848 odejmul vrchnostem veškerou pravomoc nad poddanými, kteří se tak dostali na roveň ostatním vrstvám společnosti. Poddanský pozemkový majetek byl zrovnoprávněn s panským a byl zbaven všech dosavadních peněžních, naturálních a pracovních břemen, což s konečnou platností odstranilo feudální společenské vztahy. Majetkové zrovnoprávnění však bylo provedeno podle císařského patentu ze 4. března 1849 s podmínkou, že jeho držitelé musí za část zrušeného zatížení zaplatit bývalým vrchnostem finanční náhradu. Podle ocenění zrušených poddanských dávek a robotních povinností byla později stanovena úhrada, takzvané vyvazení poddanských gruntů, která musela být poté postupně, obvykle ve splátkách, odvedena držiteli bývalým feudálním pánům. Rovněž vlastníci vesnických usedlostí patřících ve feudální době městu Sokolovu zaplatili sokolovské městské správě ve splátkách odváděných od roku 1852 postupně po řadu dalších let za jejich majetkové osvobození příslušné peněžní náhrady, které tak po určitou dobu vylepšovaly bilance městských financí.

Zrušením poddanství v roce 1848 ztratil opodstatnění starý správní systém, v němž základní veřejnou správu vykonávaly na prvním stupni buď patrimoniální úřady nebo státem různě redukované samosprávní orgány měst. Po vydání patentu o zrušení poddanství zůstaly tyto dosavadní správní úřady ještě zachovány. Staré správní instituce však prováděly nadále svoji činnost jen prozatímně jako delegovanou pravomoc. Za základ nového správního uspořádání byla zvolena politická místní obec. Podle ustanovení prozatímního obecního zřízení ze 17. března 1849 se tato obec stala nejnižší jednotkou územní samosprávy a základním prvkem pro územní členění správy státu. Její vymezení se opíralo o vytyčení katastrálních obcí v josefském katastru precizované výsledky měření provedeného při zpracování stabilního katastru. V duchu těchto zásad byla vytvořena i politická obec Sokolov, jež zahrнула město a jeho předměstí s příslušným katastrálním územím o rozloze 1209 jiter 640 sáhů, tedy 696 ha, kde v té době žilo 2125 obyvatel.

Pro správu obce byly zřízeny dva povinné samosprávné orgány. Správu obce vedl obecní výbor sestavovaný na základě výsledků voleb, z něhož byl volen užší výkonný orgán – obecní představenstvo v čele s purkmistrem, starostou. K ustavení prvního obecního výboru došlo v Sokolově 15. července 1849. Z jeho středu byl za purkmistra zvolen barvířský mistr Jakob Beichl a zároveň i členové obecního představenstva, kterými se stali lékárník Anton Lö3l a obchodníci Franz Beichl a Vinzenz Kraus. Nové orgány obecní samosprávy převzaly poté od dočasně fungujícího městského magistrátu podstatnou část dosavadní správní agendy města.

Nový systém státní politické a justiční správy byl dotvořen během roku 1850. Zanikl loketský kraj a funkci střediska této širší oblasti Čech převzala v dalším vývoji města Cheb a Karlovy Vary. Pro uspořádání státní správy byla zvolena rovnoměrně rozložená síť soudních okresů s centry v sídlech okresních soudů. Soudní okresy vytvořily základ organizace i pro politickou státní správu, v níž jeden nebo více soudních okresů tvořily obvod okresu politického. Moderní organizace politické státní správy vstoupila v platnost od 1. února 1850 a od 1. července 1850 byla zorganizována nová soudní správa. Jejich orgány – okresní hejtmanství a okresní soudy – převzaly od prozatímně fungujících městských správ a patrimoniálních úřadů příslušné agendy a tím také definitivně skončila správní působnost těchto starých feudálních institucí.

Město Sokolov se stalo hned od počátku existence nové správní organizace sídlem jak okresního soudu, tak i okresního hejtmanství. Starý správní aparát města Sokolova běžně označovaný jako magistrát uzavřel již na konci května 1849 veškerou úřední agendu a podle příslušnosti ji postupně předal novým úřadům státní politické a justiční správy i obecní samosprávy. Celé předání usnadnila skutečnost, že všechny měly sídlo v tomto městě.

II. Vývoj a dějiny archivního fondu

Vývoj a dějiny oddělení Listiny archivního fondu Archiv města Sokolov

Listiny, o něž se opíraly existence a postavení města, patřily vždy k dokumentům těšícím se největší ochraně a péči držitelů. Přesto někdy podlely zkáze způsobené nejčastěji požáry osudově provázející vývoj skoro každého města. Tento osud stihl i první sokolovské městské listiny, o čemž svědčí nejstarší zachovaná listina ve fondu Archiv města Sokolov ze srpna 1397. Král Václav IV. v ní obnovil všechna práva a svobody udělené městu před požárem, který zničil všechna starší privilegia. Jak dokládá od této listiny dále vcelku souvisle zachovaná série novějších městských privilegií, k dalšímu podobnému zničení nejdůležitější součásti městského archivu v Sokolově už naštěstí nedošlo.

Lze jen předpokládat, že již od počátku byly listiny, popřípadě další dokumenty ukládány společně s dosud zachovaným městským pečetidlem a pokladnou města v truhle umístěné na radnici. Konkrétnější představu o tom, kde na radnici byly prostory pro zasedání a další činnost městských správních orgánů a městské kanceláře, v níž se městská dokumentace shromažďovala a obvykle také uchovávala, si můžeme učinit až u radního domu vystavěného nově kolem poloviny 16. století na náměstí v místě, kde stojí dosud jako dům čp. 32 (Staré náměstí č. 129, dnes sídlo ředitelství a. s. Sokolovská uhelná). V jeho přízemí byla tradičně hospoda s výčepem městského piva a v prvním patře se nacházely místnosti městských správních orgánů a úřadu s kanceláří. Kancelářská místnost měla ještě vedlejší kumbál, označovaný později jako archiv. V něm tedy byly uchovávány městské písemnosti a patrně i městské listiny, pro jejichž narůstající počet společná městská truhla již nemohla stačit. Bezpečnější ochranu vedle knih a spisů registratury uchovávaných patrně ve skříních však u městských privilegií i v něm můžeme předpokládat. V prostoru městského archivu vedle městské kanceláře zůstala část registratury i poté, kdy byla radnice rozšířena přístavbou do Zámecké ulice v polovině třicátých let 19. století o další prostory pro rozrůstající se správní aparát města.

Jak se podepsal velký požár, který 23. června 1874 zničil podstatnou část Sokolova, na materiálu městského archivu nelze spolehlivě určit, i když její skoro zcela ztracená část z předcházející doby by na velké ztráty při této pohromě nasvědčovala. Stará radniční budova požárem ale zasažena nebyla, a tak také městské listiny a některé starší městské knihy, jež se zde tehdy nalézaly, byly před ním uchráněny.

Až se vznikem spolku pro založení muzea (Heimatismuseum) v Sokolově 13. března 1937 se vytvořila situace možného přemístění některých historických dokumentů, zvláště listin mimo původní uložení na městské radnici do muzejních prostor a jejich výstavní prezentace veřejnosti. Jelikož se však muzeum budovalo ve městě poměrně pozdě a na jeho provoz a vystavení vlastních nebo od města zapůjčených předmětů nebylo příliš času, neboť krátce nato došlo k převratným dějinným událostem a vypukla druhá světová válka, k zásahům do listin a další starší písemné dokumentace města pro muzejní účely došlo jen velmi omezeně. Navíc byly pro muzeum vedené bývalým ředitelem měšťanské školy a městským kronikářem Josefem Bauerem vyhrazeny prostory starého úřadu pozemkových knih nacházející se rovněž na radnici. Až do doby druhé světové války tak starší zachované části městských písemností, kromě dokumentace předané magistrátem v roce 1850 státním politickým a justičním úřadům, radní dům v Sokolově neopustily.

Zde byly také učiněny první pokusy o jejich uspořádání a sepsání. Patrně o první z nich se pokusil městský zastupitel a radní Vinzenz Krämling, který v sedmdesátých letech 19. století vyhotovil inventární seznam starších archiválií města Sokolova. Ten mohl ještě po druhé světové válce prohlédnout a využít při prohlídce sokolovského městského archivu Miloslav Volf. Nechal o něm ve svém popisu archivu z roku 1947 jen stručnou zprávu, která je však, jelikož se seznam poté ztratil, tím jediným, co tuto Krämlingovu práci dokládá.

Produktem dalších zpracovatelských aktivit je soupis městských archiválií nazvaný Archiv der Stadt Falkenau a. d. Eger, který v roce 1897 vyhotovil ředitel zdejší měšťanské školy Wenzl Schuster. V jen zpočátku dodržované chronologické řadě jsou v něm popsány a pořadovými čísly označeny bez typového rozlišení listiny, knihy a jednotlivé spisy nebo jejich skupiny, jež se tehdy v městském archivu nacházely a které byly do soupisu pojaty nebo dodatečně doplněny. Kromě pořadových čísel a stručných popisů byly archiválie opatřeny i datací. Soupis vyhotovený W. Schusterem v rukopisné a strojopisné podobě byl později i jeho nástupci doplňován a do obou soupisových exemplářů byly připisovány s příslušným rozsahem údajů další městské archiválie a jejich soubory. Schusterova původní série zakončená číslem 161 byla tak rozšířena o doplňky pokračujícími až do čísla 255, v níž ale byly kromě archiválií navíc evidovány i knihy, časopisy a předměty muzejní povahy. Přípisky doplňované pravděpodobně do roku 1938 se jeví jako jakýsi jednoduchý inventář svědčící spíše o tom, že původní soupis začalo posléze využívat budované sokolovské muzeum pro své potřeby a vedle archivního materiálu v něm vedlo evidenci muzejních předmětů a knihovny.

Krátce pojednal o sokolovském městském archivu a jeho stavu v rámci svého průzkumu archivů měst v severozápadních Čechách provedeném ve válečném roce 1916 karlovarský historik a konzervátor Karl Ludwig.

Za druhé světové války se část orgánů městské správy v Sokolově přestěhovala z radnice do budovy čp. 31 na protější straně náměstí, kam byla situována také nová kancelář starosty. Údajně byla při tom do reprezentačních skříní v této starostově kanceláři přemístěna většina městských listin, jejichž správu převzala v roce 1946 kronikářka a vedoucí městského muzea Věra Pojarová. Za její asistence prohlédl městské archiválie archivář Českého zemského archivu Miloslav Volf, který je popsal ve svém díle Popis městských archivů v Čechách vydaném roku 1947.

Brzy poté se archiválie města Sokolova dočkaly prvního odborně koncipovaného zpracování, při němž vznikl archivní inventář. V roce 1948 jej při své letní studentské praxi vypracovala pod názvem Archiv města Sokolova nad Ohří posluchačka pražské státní archivní školy Gabriela Čechová. Do zpracování zahrnula archiválie nejen města, ale také některých místních cechů, které tehdy patrně byly soustředěny v prostorách staré radnice čp. 32 i nové správní budovy čp. 31, převzaté po válce novými správními orgány města – místní správní komisí a posléze místním národním výborem. Ty v nich buď z valné většiny zůstaly z předchozí doby nebo sem byly možná v souvislosti s vytvářením sbírek zakládaného muzea soustředěny odjinud. Odděleně městské a cechovní archiválie moderně podle diplomatických typů uspořádala v pořadí listiny, knihy, spisová registratura a sbírka map, plánů a obrazů. Do oddělení Listiny zařadila všechny dosažitelné městské pergamenové a papírové listiny, které byly po dokončení práce umístěny podle dikce inventáře ve velké skříní presidia, tedy pravděpodobně kanceláře předsedy MNV v patře budovy čp. 31. Uspořádala a zinventarizovala je ve čtyřech věcných skupinách:

- a) Privilegia (inv. č. 1-20)
- b) Právní listiny, v nichž je obec jednajícím stranou nebo se dějí prohlášení ve prospěch obce (inv. č. 1-33)
- c) Listiny pojišťující soukromá práva měšťanů, případně pánů města (inv. č. 1-22)
- d) Listiny nepatřící provenienčně do městského archivu (inv. č. 1).

Inventární záznamy všech listin z let 1397 až 1834 jsou opatřeny čísly, která jsou však jen pořadovými čísly samostatných časových sérií věcných skupin, doplněnými v závorce pořadovými čísly Schusterova inventárního soupisu, a dále datací, obsahovým registrem a popisem, jež již zcela respektují novodobé archivní metodiky inventarizace. Navíc

jejich číselné označení má jednu zvláštní specifiku, podle níž jejich autorka pod jedno pořadové (inventární) číslo zařadila jak listinu v jejím originálu, tak i všechny její vidimáty. Například hned k nejstarší listině souboru z 28. 8. 1397 je pod stejné číslo I a) 1 připojen i její vidimát města Chebu vydaný 24. 11. 1468 nebo k listině z 26. 12. 1459 pod č. I a) 3 je přiřazen její vidimát města Chebu z 28. 12. 1555. Evidenční odkazy na Schusterův soupis dokládají, že s touto pomůckou G. Čechová při svém zpracování systematicky pracovala a stav zachování materiálu podle něho kontrolovala. Došla při tom k pozitivnímu zjištění, že všechny Schusterem zaznamenané listiny se zachovaly. Ačkoliv bylo inventární zpracování celku archiválií města Sokolova provedeno G. Čechovou na svou dobu velmi odborně, další vývoj oboru ale ukázal neudržitelnost jeho provenienčního vymezení a nutnost vyčlenění do něho zahrnutých archiválií panství Sokolova a sokolovských škol, cechů a spolků. Tyto delimitační práce byly provedeny již v Okresním archivu Sokolov sídlícím v Lokti, kam také byl celý takto inventárně zpracovaný soubor sokolovských archiválií s dalšími doplňujícími částmi ze Sokolova postupně předán.

První archiválie města Sokolova převzal již v roce 1951 Městský archiv v Lokti, jenž už tehdy rozšířil svoji působnost mimo své sídlo do dalších míst na okrese Sokolov, což bylo na počátku roku 1953 uznáno i oficiálně a loketský městský archiv se přeměnil na Okresní archiv Sokolov. Hned během prvního roku své existence převzal tento nový archiv v několika dalších přírůstcích nejpodstatnější část sokolovských městských archiválií do roku 1945. Přírůstek č. 15 z 18. 6. 1953 zaznamenaný v jeho přírůstkové knize uvádí v popisu archiválií přímo pergamenové listiny. U všech ostatních přírůstků archiválií do tohoto archivního fondu vedených v archivní přírůstkové knize do roku 1961 nelze kvůli jejich všeobecnému popisu určit. Zda byly jejich součástí také listiny neuvádějí, ale vzhledem k jejich počtu zjištěnému v polovině šedesátých let je lze – byť k některým mohlo dojít i přehodnocením původního typového určení archiválií – předpokládat. U pozdějších přírůstků archiválií, které byly ještě dále přejímány do fondu Archiv města Sokolov od Městského národního výboru v Sokolově, ale z velké části je tvořily spíše delimitace buď z fondů dnešního Státního oblastního archivu v Plzni nebo z jiných fondů Státního okresního archivu Sokolov, můžeme obohacení listinného oddělení tohoto fondu již vyloučit a jeho rozsah od té doby považovat za uzavřený.

Ještě předtím, než byl celý fond Archiv města Sokolov v roce 1967 přestěhován s ostatními archivními soubory Okresního archivu Sokolov z jeho původního sídla na radnici v Lokti do nového umístění na zámku v Jindřichovicích, uspořádal jej a zčásti i sepsal

v nedatovaném rukopisném inventáři archivář Heinrich Zimmermann. V první části Zimmermannova inventáře byly seznamenány všechny tehdy jako listiny ve fondu určené a zaevidované archiválie v celkovém počtu 125. Autor inventáře je rozdělil a uspořádal podle celkem složitého chronologicko věcného manipulačního schématu takto:

Listiny do roku 1790

Městské listiny

Privilegia královská	1397-1783	inv. č. 1-22
Privilegia panská	1515-1658	inv. č. 23-25

Městský majetek

Mužstva v Lobzích	1558	inv. č. 26
Dvory na Hardě a dvůr „am Löwen“	1459-1662	inv. č. 27-35
Domy a stavební místa	1542-1776	inv. č. 36-37
Pivovar	1587-1670	inv. č. 38-39
Mlýn	1589	inv. č. 40
Louky a pastviny	1408-1584	inv. č. 41-43
Lesy a plavení dříví	1556-1765	inv. č. 44-50
Vody (Ohře, Svatava, rybníky)	1562-1666	inv. č. 51-57
Lenní listiny	1568-1684	inv. č. 58-61

Městské finance

Zápůjčka	1734	inv. č. 62
Kvitance	1556-1735	inv. č. 63-65

Soukromé listiny

Rodné listy	1548-1724	inv. č. 66-70
Svatební smlouvy	1690-1696	inv. č. 71-72
Testamenty	1468-1677	inv. č. 73-89
Mocný list	1529	inv. č. 90
Smírčí smlouva	1551	inv. č. 91
Rozsudky královského apelačního soudu v Praze	1736-1741	inv. č. 92-93
Výhosty	1591-1736	inv. č. 94-96
Kupní smlouva	1701	inv. č. 97
Lenní listy	1788-1790	inv. č. 98-99

Kvitanice	1566-1590	inv. č. 100-101
Listiny od roku 1791		
Městské listiny		
Privilegia	1800-1834	inv. č. 102-103
Soukromé listiny		
Svatební smlouvy	1808-1819	inv. č. 104-106
Výuční list a diplom	1832-1839	inv. č. 107-108
Kupní smlouvy	1803-1820	inv. č. 109-112
Lenní list	1811	inv. č. 113
Obligace	1796-1819	inv. č. 114-115
Cestovní pasy	1794-1841	inv. č. 116-117
Chudinský ústav města		
Obligace	1817	inv. č. 118
Pokladna darů a odkazů chudým		
Obligace	1733-1816	inv. č. 119-125

Jak je patrné z přehledu po obsahu listinného oddělení fondu Archiv města Sokolov vypracovaného H. Zimmermannem, uplatnil tvůrce jeho uspořádání vedle věcného hlediska ještě další aspekt provenienční, podle něhož je rozdělil na listiny vzniklé do roku 1790, tedy v období fungování původních městských samosprávních orgánů, a od roku 1791 v době činnosti městského magistrátu. Tím se věcně chronologické třídění ještě značně roztržilo a celé pořádací a inventarizační schéma listinný soubor fondu AM Sokolov více zpřehlednilo. Z původního listinného souboru města Sokolova vyčlenil předtím z čistě provenienčních důvodů jedinou listinu, a sice pergamen Rudolfa II. ze 6. července 1599, týkající se dvorů na panství Sokolov, kterou delimitoval v červenci 1966 do fondu Velkostatek Sokolov v tehdejší Státním archivu v Klášterci. Do svého zpracování listin nepojal H. Zimmermann z nevysvětlitelných důvodů k fondu již tehdy přiřazený výuční list Jana Paula z října 1821 (inv. č. 122).

Při zpracování oddělení listin fondu Archiv města Sokolov užil H. Zimmermann odlišné hledisko pro fyzické uspořádání a uložení jeho obsahu od jeho řazení inventárního a rozdělil jednotnou inventární řadu listin na listiny pergamenové a listiny papírové. Pergamenové listiny v obálkách, do nichž byly uloženy již při inventarizaci v roce 1948 G. Čechovou, uložil ve staré městské truhle a papírové listiny v obalech podle jednotlivých věcných skupin inventáře do pěti archivních krabic.

V roce 1972 vyjmul archivář Vladimír Vlasák všechny pergamenové listiny tohoto archivního fondu ze starých obálek, provedl jejich jednoduchou suchou očištění a uložil je do nových obálek nadepsaných základními údaji: inventární číslo Zimmermannova inventáře, datace a obsahový regist s popisem. Takto ošetřené a adjustované městské pergamenové listiny byly pak v pořadí určeném Zimmermannovým zpracováním uloženy v novém bezpečnostním kovovém trezoru. Papírové listiny byly přitom ponechány v uložení, v jakém je zanechal H. Zimmermann.

K další adjustaci listin fondu Archiv města Sokolov se přistoupilo až v roce 2000. Při ní byl také posouzen jejich fyzický stav a určeny z nich ty, u nichž se přistoupilo k restauraci a konzervaci. Tyto odborné úkony provedla na pěti pergamenových a sedmi papírových listinách vytypovaných pro tento zásah jako nejpotřebnějších od srpna do listopadu 2000 konzervační dílna Státního okresního archivu Domažlice se sídlem v Horšovském Týně. Jednalo se o pergamenové listiny z let 1420 až 1553 (inv. č. 3, 4, 9, 31 a 32) a papírové listiny z let 1557 až 1808 (inv. č. 40, 41, 49, 84, 85, 86 a 110), u nichž kromě vlastních písemných látek byly ošetřeny zejména přivěšené pečeti. Při konzervačním zásahu byly pergamenové listiny uloženy do individuálně zhotovených kartonových obalů. Všechny ostatní listiny včetně konzervačně ošetřených papírových listin pak byly v nových obálkách nebo deskách s příslušným označením jednotně uloženy podle Zimmermannova inventáře do 13 archivních krabic. Tyto adjustační práce provedl ředitel archivu Vladimír Vlasák.

Za tohoto stavu a takto určené oddělení listin fondu Archiv města Sokolov se stalo předmětem nového inventárního zpracování, které bylo v SOkA Sokolov provedeno Vladimírem Vlasákem v roce 2009.

III. Archivní charakteristika archivního fondu

Do nového inventárního zpracování oddělení Listiny fondu Archiv města Sokolov byl zahrnut celý listinný soubor tohoto fondu vytvořený do poloviny šedesátých let Heinrichem Zimmermannem a doplněný o výuční list pro Jana Paula z října 1821 (inv. č. 122), který byl sice k fondu přiřazen, ale Zimmermannovo zpracování jej pominulo.

Jelikož se uspořádání listin, jak bylo pro jejich inventarizaci H. Zimmermannem na provenienčně věcném principu vytvořeno, jevílo u takto rozsáhlého souboru jako nevhodné a neefektivní, přiklonilo se nové zpracování k jejich seřazení do jednotné chronologické řady, jež je u tohoto typu archiválií nejen obvyklé, ale také vcelku praktické. Inventarizace listin byla provedena podle Metodických návodů a instrukcí pro zpracování archivního materiálu vydaných se Sborníku archivních prací, roč. X (1960), s. 215-310 a Vnitřní směrnice ředitele SOA v Plzni pro zpracování, posuzování, schvalování a evidenci archivních pomůcek ve Státním oblastním archivu v Plzni, čj. SOAP/006-0328/2006 z 24. 1. 2006. Při inventarizaci bylo přihlédnuto i k předcházejícím zpracováním listinného souboru města Sokolova, které provedli na konci 19. století Wenzl Schuster, roku 1948 Gabriela Čechová a v polovině šedesátých let 20. století Heinrich Zimmermann a z nichž se dochovaly jimi vypracované soupisy a inventáře. Jejich údaje byly ale podle uvedené archivní metodiky opraveny, upřesněny a doplněny.

Do listinného oddělení Archivu města Sokolov byla zařazena městská privilegia a všechny pergamenové listiny, jakož i z diplomatického hlediska šře chápané papírové listiny, vydané v zájmu města Sokolova a jeho měšťanů a obyvatel, jež se postupně shromáždily a zachovaly při městské registratuře. Do tohoto celku byly vřazeny také listiny vydané v zájmu jiných subjektů a osob než městských, především někdejších feudálních pánů města, které však z různých důvodů se rovněž dostaly do vlastnictví města a jak dokládají starší zpracování městských archiválií, již tradičně tvořily integrální součásti jeho archivu. Původní soubor městských listin, jak byl vytvořen již u původce, se doplňoval od počátku padesátých let 20. století dalšími přírůstky i novým typologickým určením předtím jinak typově zařazených a evidovaných archiválií. Při něm hrálo zásadní roli také to, že se v podstatě nezachovala městská spisová registratura z nejstaršího (předmagistrátního) období do roku 1790 a z období činnosti městského magistrátu od roku 1791 do roku 1850. Listinné oddělení fondu AM Sokolov obsahuje i několik listin, které se do něho mohly dostat v rámci sbírkové činnosti vznikajícího sokolovského muzea v době před rokem 1945 a jež nemusí

vzbuzovat dojem jednoznačné provenienční příslušnosti (zvláště výuční listy a vysokoškolský diplom inv. č. 122, 123 a 125). Jejich vyčlenění by bylo přinejmenším stejně problematické, jako jejich ponechání v tomto celku, v němž se jim navíc už dostalo jistého archivního zpracování. Rovněž přeřazení některých z formálních důvodů nejednoznačných listinných dokumentů ve věcných skupinách (např. rodné a výhostné listy, svatební smlouvy a testamenty) mezi spisový materiál by pro totální rozchvácení a zoufalou torzovitost této části archivního fondu a konec konců i pro jejich předchozí typové určení a zpracování postrádalo dostatečnou teoretickou i praktickou oporu. Vedle originálů listin jsou v oddělení zahrnuty i všechny jejich ve vidimátech ověřené opisy, jež však jsou obvykle vybaveny všemi jak obsahovými, tak i formálními listinnými náležitostmi. Jednotlivé argumenty vedly k závěru ponechat listinné oddělení Archivu města Sokolov v rozsahu, jak bylo vytvořeno již v polovině šedesátých let H. Zimmermannem, jenž je při tom také základním způsobem i zinventarizoval. Bylo jenom nutno tuto část fondu důsledně zkompletovat, nově uspořádat a dokončit inventarizaci podle současných pravidel a hledisek.

Kompletace oddělení listin spočívala pouze v tom, že k listinám, které do této části archivního fondu zařadil a základně zinventarizoval H. Zimmermann, byl evidenčně včleněn a jako inv. č. 122 zinventarizován výuční list z roku 1821, nacházející se dosud jen uložen v kartonu se spisy fondu, nikoliv však jako listina určený a evidovaný, ačkoliv má všechny znaky tohoto typu archiválie.

H. Zimmermann zvolil pro uspořádání souboru sokolovských městských listin značně složité schéma kombinující aspekty provenienčně chronologické a věcné, jež sejevilo jako teoreticky problematické a neúčelné. Proto bylo při novém inventárním zpracování nahrazeno seřazením listin celého oddělení fondu Archiv města Sokolov do jedné chronologické řady, které je pro listinný materiál v našich archivních fondech nejčastěji užívané a v inventárním zpracování doplněném kompletním informačním aparátem, zvláště rejstříky, také vcelku praktické.

Struktura i rozsah inventárních záznamů včetně moderního způsobu datování byly určeny požadavky uvedených metodických návodů a směrnic. Týká se to i údajů o edicích listin, ačkoliv jsou uvedeny také v Seznamu použité literatury uzavírajícím úvod inventáře. Při zpracování obsahových registů byl akcentován požadavek formulace v jedné větě. Indorzáty na listinách představují v naprosté většině údaje (inventární čísla, popřípadě signatury) z jejich zpracování W. Schusterem na konci 19. století, G. Čechovou v roce 1948

a H. Zimmermannem v polovině šedesátých let 20. století, o nichž bylo pojednáno ve II. kapitole tohoto úvodu.

Podle nového chronologického seřazení byly listiny po opětné suché mechanické očištění bez jakýchkoliv zásahů do jejich původní podoby, zejména kancelářského složení upergamenů, uloženy v nových obálkách a přebalech opětně do 13 archivních krabic. Pouze pergamenové listiny, které byly při restauraci v roce 2000 vloženy jednotlivě do speciálních kartonových obalů v rozložené podobě, zůstaly takto adjustované. Poté tvoří oddělení Listiny fondu Archiv města Sokolov celkem 126 listin z let 1397 – 1841 v rozsahu 1,83 bm, z nichž 21 listin o rozsahu 0,39 bm je z let 1397 – 1522, tedy listiny do roku 1526, a 105 listin o rozsahu 1,44 bm je z let 1529 – 1841, tedy listiny po roce 1526.

Většina listin tohoto archivního fondu je zachována v dobrém stavu, případné poškození vlastní listiny nebo k ní připojených pečetí je vždy v příslušném popisu inventárního záznamu uvedeno. Listiny inv. č. 3, 4, 9, 31, 32, 40, 41, 49, 84, 85, 86 a 110, u nichž bylo při adjustaci v roce 2000 zjištěno vážnější poškození, prošly téhož roku restaurací a konzervací, což je rovněž v popisných částech jejich inventárních záznamů poznamenáno.

Jazykem sokolovských městských listin je ve velké převaze němčina, jen dvě listiny (inv. č. 22 a 63) jsou psány česky a tři listiny (inv. č. 33, 123 a 125) jsou latinské.

Podle ustanovení přílohy č. 3 zákona č. 499/2004 Sb. v úplném znění jsou listiny z let 1397 – 1644 (inv. č. 1-74) zařazeny mezi archiválie I. kategorie a ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 vyhlášky č. 645/2004 Sb. v úplném znění byly na ochranných obalech označeny červenou římskou jedničkou tak, aby tento způsob označení nepoškozoval vlastní archiválie.

Dílčí inventář 1 fondu Archiv města Sokolov je doplněn osobním, zeměpisným a věcným rejstříkem, jejichž základní hesla i podhesla odkazují na inventární čísla záznamů inventárního seznamu. Vzájemné odkazy mezi jednotlivými rejstříky se omezily na vazbu věcného a zeměpisného rejstříku. Jejich vypracování má nejen obecný účel orientace po obsahu listinného oddělení fondu AM Sokolov, ale také do jisté míry nahrazuje opuštění jeho původního věcného uspořádání.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu

I po všech historických peripetiích představují listiny ve fondu Archiv města Sokolov nejlépe zachovaný druh archiválií. Z aspektu jejich obsahu lze upozornit na několik skupin listin jako významné pramenné základny jak pro poznání celé starší vývojové periody v dějinách města Sokolova, tak také pro objasnění širších okruhů regionální a obecné historické problematiky.

Nesporně zásadní význam mají pro dějiny Sokolova ze všech listin městského archivu panovnická a panská privilegia, z nichž první se zachovala ve zřejmě úplné řadě z let 1397 až 1834, když předtím v důsledku požáru o ta první město beze zbytku přišlo. Významem druhý celek představují listiny upravující vztahy mezi městem a jeho šlechtickými držiteli, dochované však jen zčásti z let 1515 až 1658. Z něho patrně nejpozoruhodnější listina z května 1488 o relucii městských povinností je uchována pouze ve vidimátu. Několik vidimátů doplňuje i sérii originálních panovnických privilegií.

Početně bohatší je skupina listin zajišťující městská majetková práva. Již od roku 1436 dokládá růst městské pozemkové držby a postavení města jako feudálního pána. Přestože město Sokolov nevybudovalo významnější městský statek, jeho vývoj lze kontinuálně sledovat od předhusitského období až do závěrečné etapy feudální éry. Původně lenní charakter pozemkového vlastnictví města se odráží v lenních listech zachovaných až do konce 17. století. Jen několik listin pojednává o městských finančních záležitostech.

Zhruba polovinu listinného souboru v sokolovském městském archivu tvoří listiny týkající se jednotlivých měšťanů nebo městských obyvatel. Mezi početnějšími testamenty se nachází jako nejstarší z této širší typové skupiny listina z roku 1468. Vedle listin poslední vůle sem patří také několik rodných listů, svatebních smluv, výhostných listů a výučních listů a vysokoškolských diplomů, reprezentujících velmi osobní dokumentaci sociální skupiny městského obyvatelstva za feudálních poměrů.

O právních vztazích vypovídá smírčí smlouva z roku 1551 a rozsudky pražského královského apelačního soudu z let 1736 a 1741. Posledně uvedená skupina listin se dotýká hrdelně soudní působnosti města.

O majetkových poměrech sokolovských obyvatel svědčí kupní smlouvy, lenní listy, obligace a kvitance. Tento druh soukromoprávních listin zachovaných v městském archivu doplňují ještě obvykle méně se vyskytující cestovní pasy z posledních desetiletí feudálního období.

Mimořádně se mezi městskými listinami dochovaly dva významné pergameny vztahující se k Volfovi Šlikovi, který vlastnil Sokolov a sokolovské panství v 16. století a náležel mezi významnější členy rodu ovládajícího od husitské doby až do počátku třicetileté války velkou část loketského kraje. Jedná se o privilegium Ferdinanda I. z července 1529 povolující mu volnou dispozici jeho pozemkovým majetkem a Volfův testament z července 1553.

Obecně můžeme na závěr konstatovat, že kromě zcela nepopiratelné důležitosti pro dějiny města Sokolova ve feudální době obsahuje listinný celek ve fondu Archiv města Sokolov celou řadu více, či méně významných pramenů k ekonomickému a sociálnímu vývoji v mnoha směrech výjimečného regionu Loketska.

Bližší orientaci po tematických okruzích doložených sokolovskými městskými listinami umožňují hesla osobního, zeměpisného a věcného rejstříku připojených k tomuto dílčímu inventáři.

V. Záznam o uspořádání archivního fondu a zpracování archivní pomůcky

Část archivního fondu Archiv města Sokolov. Listiny 1397 – 1841 uspořádal v roce 2009 ve Státním okresním archivu Sokolov se sídlem v Jindřichovicích PhDr. Vladimír Vlasák, ředitel archivu, který k ní zpracoval také dílčí inventář.

PhDr. Vladimír Vlasák

Jindřichovice 21. prosince 2010

Seznam použité literatury

- Bělohávek, Miloslav a kol. Hrady, zámky a tvrze v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. IV. Západoční Čechy, Praha 1985.
- Bílek, Tomáš V. Dějiny konfiskací v Čechách po r. 1618, I-II, Praha 1882-1883.
- Codex juris municipalis regni Bohemiae, IV/1-3, Praha 1954-1961.
- Das Elbogener Urbar der Grafen Schlick von 1525, ed. Schreiber, Rudolf, Prag 1934.
- Gedenkbuch der Stadt Falkenau 1841, Falkenau an der Eger 1922.
- Haas, Antonín. Soupis privilegií měst a městeček v Západočeském kraji od roku 1526, Minulostí Západočeského kraje VI, 1968, s. 306-336.
- Heimatskunde des politischen Bezirkes Falkenau, Falkenau an der Eger 1898.
- Kašíčka, František – Nechvátal, Bořivoj. Loket, Praha 1983.
- Kejř, Jiří. Vznik městského zřízení v českých zemích, Praha 1998.
- Knoll, Vilém. Nothaft – základní přehled o dějinách jednoho ministeriálního rodu, Sborník Chebského muzea, 1998, s. 18-27.
- Kubů, František. Štaufská ministerialita na Chebsku, Cheb 1997.
- Kuča, Karel. Města a městečka v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. VI. díl Pro-Sto, Praha 2004.
- Ludwig, Karl. Aus den Berichten von Konservatoren und Korrespondenten. Böhmen, Mitteilungen des k. k. Archivrates, II. Band, Wien 1916, s. 171.
- Ottův slovník naučný XVIII, Praha 1902, s. 435-439 (z Nostic), XXIV, Praha 1906, s. 673-679 (Šlik).
- Pelant, Jan. Znaky a pečete západočeských měst a městeček, Plzeň 1985.
- Pelant, Jan. Města a městečka Západočeského kraje, Plzeň 1988.
- Pelleter, Michael. Denkwürdigkeiten der Stadt Falkenau an der Eger und ihrer nächsten Umgebung, Falkenau an der Eger 1876 – Tachau 1882.
- Po stopách šlechtického rodu Notthafftů, ed. Halla, Karel, Cheb 2006.
- Prokop, Vladimír. Sokolov. Z dějin města a jeho škol, Sokolov 1994.
- Prokop, Vladimír. Kapitoly z dějin Sokolova, Sokolov 1994.
- Sedláček, August. Hrady, zámky a tvrze Království českého. Díl XIII. – Plzeňsko a Loketsko, Praha 1937.
- Schaller, Jaroslaus. Topographie des Königreichs Böhmen. II. Theil – Ellbogner Kreis, Prag 1785.
- Schreiber, Rudolf. Der Elbogener Kreis und seine Enklaven nach dem Dreissigjährigen Kriege, Prag 1935.
- Sommer, Johann Gottfried. Das Königreich Böhmen. XV. Band – Elbogner Kreis, Prag 1847.
- Soupis poddaných podle víry z roku 1651. Loketsko, ed. Čáňová, Eliška, Praha 1993.
- Das Stadtbuch von Falkenau (1483-1528), ed. Rietsch, Karl Friedrich, Prag 1895.
- Šimák, J. V. Středověká kolonizace v zemích českých, České dějiny I/5, Praha 1938.
- Tereziánský katastr český, 2 – Rustikál (Kraje K-Ž), ed. Chalupa, Aleš a kol., Praha 1966, 3 – Dominikál, ed. Burdová, Pavla a kol., Praha 1970.
- Volf, Miloslav. Popis městských archivů v Čechách, Praha 1947.

Seznam použitých zkratek

a. d.	an der
AM	archiv města
a. s.	akciová společnost
bm	běžný metr
cm	centimetr
č.	číslo
čp.	číslo popisné
ha	hektar
inv. č.	inventární číslo
lat.	latinsky
něm.	německy
o.	okres
orig.	originál
pap.	papír
perg.	pergamen
s.	strana
s. l.	sine loco (bez místa)
sv.	svatý

**Konkordanční tabulka k inventárním zpracováním listin fondu
Archiv města Sokolov**

V. Vlasák (2009)	W. Schuster (1897)	G. Čechová (1948)	H. Zimmermann (1965)
1 (28. 8. 1397)	2	I a) 1	1
2 (1. 12. 1408)	4	I c) 1	41
3 (16. 7. 1420)	5	I a) 2	2
4 (23. 5. 1436)	7	I b) 2	42
5 (5. 6. 1459)	10	I b) 3	27
6 (26. 12. 1459)	8	I a) 3	3
7 (27. 3. 1460)	11	I b) 4	28
8 (9. 6. 1460)	13	I b) 5	29
9 (13. 11. 1468)	14	I c) 2	73
10 (24. 11. 1468)	3	I a) 1	4
11 (21. 3. 1476)	6	I b) 1	30
12 (21. 3. 1476)	17	I b) 6	31
13 (8. 9. 1476)	15	I a) 4	5
14 (16. 2. 1506)	19	I c) 3	74
15 (2. 8. 1512)	20	I c) 4	75
16 (25. 4. 1515)	18	I a) 5	23
17 (21. 6. 1515)	21	I c) 5	76
18 28. 1. 1520)	22	I c) 6	77
19 (21. 7. 1522)	12	I b) 4	32
20 (21. 7. 1522)	16	I a) 4	6
21 (4. 10. 1522)	23	I a) 6	7
22 (14. 7. 1529)	25	I c) 7	90
23 (14. 2. 1530)	24	I a) 6	8
24 (24. 2. 1530)	26	I a) 7	9
25 (16. 6. 1535)	28	I c) 8	78
26 (30. 5. 1542)	29	I b) 7	36
27 (27. 6. 1543)	27	I a) 7	10
28 (22. 1. 1547)	30	I c) 9	79
29 (22. 6. 1548)	31	I c) 10	66
30 (24. 8. 1551)	-	-	91
31 (6. 7. 1553)	32	I c) 11	80
32 (18. 7. 1553)	33	I c) 12	81
33 (22. 11. 1553)	1	I d) 1	11
34 (28. 3. 1555)	34	I c) 13	82
35 (3. 12. 1555)	37	I b) 9	33
36 (28. 12. 1555)	9	I a) 3	12
37 (14. 2. 1556)	39	I c) 14	83

38 (7. 11. 1556)	-	-	63
39 (11. 11. 1556)	38	I b) 10	44
40 (6. 6. 1557)	40	I b) 11	45
41 (28. 2. 1558)	41	I b) 12	46
42 (2. 12. 1558)	35	I b) 9	34
43 (2. 12. 1558)	36	I b) 8	26
44 (26. 5. 1561)	-	-	64
45 (28. 5. 1561)	42	I b) 13	47
46 (12. 6. 1561)	-	-	84
47 (11. 6. 1562)	43	I b) 14	51
48 (28. 11. 1566)	-	-	100
49 (9. 10. 1568)	44	I b) 15	58
50 (26. 4. 1570)	45	I a) 8	13
51 (14. 6. 1570)	46	I a) 8	14
52 (24. 1. 1571)	47	I c) 15	67
53 (17. 2. 1574)	51	I c) 16	85
54 (28. 9. 1574)	50	I b) 16	52
55 (12. 1. 1576)	52	I c) 17	68
56 (23. 1. 1579)	53	I a) 9	15
57 (29. 5. 1579)	54	I a) 9	16
58 (11. 3. 1583)	57	I c) 18	86
59 (6. 7. 1584)	56	I b) 17	43
60 (10. 10. 1587)	58	I b) 18	38
61 (27. 9. 1588)	59	I c) 19	87
62 (27. 7. 1589)	60	I b) 19	40
63 (11. 12. 1590)	-	-	101
64 (10. 12. 1591)	-	-	94
65 (29. 7. 1598)	61	I b) 20	48
66 (10. 5. 1611)	55	I b) 22	53
67 (13. 8. 1612)	63	I a) 10	17
68 (8. 5. 1614)	-	-	95
69 (31. 7. 1614)	64	I b) 23	54
70 (11. 4. 1616)	65	I a) 11	24
71 (3. 7. 1623)	66	I b) 24	59
72 (10. 12. 1624)	67	I a) 12	18
73 (7. 6. 1630)	68	I b) 25	55
74 (2. 2. 1644)	70	I b) 26	56
75 (4. 1. 1658)	71	I a) 13	25
76 (22. 5. 1658)	72	I c) 21	88
77 (23. 6. 1662)	76	I b) 27	35
78 (30. 10. 1662)	77	I a) 14	19
79 (23. 10. 1666)	79	I b) 29	60
80 (24. 10. 1666)	78	I b) 28	57
81 (16. 10. 1670)	80	I b) 30	39
82 (6. 10. 1677)	83	I c) 22	89

83 (12. 10. 1684)	85	I b) 31	61
84 (2. 11. 1690)	-	-	71
85 (11. 9. 1696)	-	-	72
86 (3. 3. 1701)	-	-	97
87 (23. 6. 1723)	89	-	69
88 (4. 7. 1724)	91	-	70
89 (2. 4. 1733)	-	-	119
90 (10. 12. 1734)	93	I b) 32	62
91 (22. 3. 1735)	-	-	65
92 (28. 2. 1736)	94	-	92
93 (13. 12. 1736)	-	-	96
94 (9. 5. 1737)	95	I a) 15	20
95 (9. 1. 1741)	99	-	93
96 (7. 6. 1765)	-	-	49
97 (7. 6. 1765)	-	-	50
98 (9. 2. 1768)	103	I a) 17	21
99 (13. 12. 1776)	106	I b) 33	37
100 (20. 12. 1783)	107	I a) 18	22
101 (9. 6. 1788)	-	-	98
102 (1. 4. 1790)	-	-	120
103 (31. 12. 1790)	-	-	99
104 (16. 4. 1794)	-	-	116
105 (14. 1. 1796)	-	-	114
106 (22. 12. 1800)	113	I a) 19	102
107 (18. 4. 1803)	-	-	109
108 (2. 5. 1804)	-	-	121
109 (1. 10. 1807)	-	-	110
110 (10. 10. 1808)	-	-	104
111 (2. 1. 1809)	-	-	111
112 (6. 2. 1810)	-	-	122
113 (15. 5. 1811)	-	-	113
114 (9. 1. 1812)	-	-	105
115 (1. 4. 1814)	-	-	123
116 (15. 3. 1816)	-	-	124
117 (1. 4. 1816)	-	-	125
118 (22. 4. 1817)	-	-	118
119 (1. 5. 1819)	-	-	115
120 (25. 11. 1819)	-	-	106
121 (29. 11. 1820)	-	-	112
122 (1. 10. 1821)	-	-	-
123 (31. 10. 1832)	-	-	107
124 (30. 7. 1834)	119	I a) 20	103
125 (5. 6. 1839)	-	-	108
126 (27. 4. 1841)	-	-	117

Inventární seznam

Inv. č.:

Obsah a popis:

Evid. jedn.:

I. Listiny

1	1397, srpen 28., Loket	L 1
	<p>Václav IV., král římský a český, potvrzuje městu Sokolovu privilegia, jež byla zničena při požáru města, a to právo města Ostrova, hrdelní právo, výroční a týdenní trhy, krčmy a dědické právo, a dává mu pozemky v Jindřichovicích a Lomnici.</p> <p>Orig. perg. 30x25-4,5 cm, něm., lehce poškozená pečeť vydavatele je přivěšena na perg. proužku.
CIM IV/1, č. 161, s. 237-238.</p>	
2	1408, prosinec 1., s. l.	L 2
	Jindřich z Kageru na Hardu prodává Mikulášovi Herbergovi, měšťanovi v Sokolově, louku u mlýna Holzmühle pod vrchem nazývaným Kopatzberg za 10 kop českých grošů. Orig. perg. 30,5x19-1 cm, něm., pečeti vydavatele a svědků Volfharta z Kageru na Kaceřově a Václava z Týna jsou přivěšeny na perg. proužcích.	
3	1420, červenec 16., Praha	L 3
	<p>Zikmund, král římský a český, potvrzuje městu Sokolovu listinu Václava IV., krále římského a českého, z 28. srpna 1397 (inv. č. 1).</p> <p>Orig. perg. 35,5x26-5,5 cm, něm., poškozená pečeť vydavatele je přivěšena na perg. proužku, listina i pečeť restaurovány a konzervovány roku 2000.
CIM IV/1, č. 227, s. 334</p>	

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
4	<p>1436, květen 23., s. 1.</p> <p>Mikuláš a Jan Orenovi, měšťané v Sokolově, předávají městu Sokolovu louku ležící pod vrchem zvaným Kopatzberg k tomu, aby z výnosu z ní udržovalo v dobrém stavu most přes Ohři.</p> <p>Orig. perg. 31x14-2 cm, něm., pečeť svědka Jana z Týna je přivěšena na perg. proužku, pečeti města Sokolova a svědka Jana Vorreitera na Lomnici, jež byly přivěšeny na perg. proužcích, jsou odtrženy a jen volně přiloženy, listina i pečeti restaurovány a konzervovány roku 2000. CIM IV/1, č. 250, s. 358-359.</p>	L 4
5	<p>1459, červen 5., Praha</p> <p>Jiří, král český, uděluje Matyášovi Šlikovi na Holíči v léno dvůr na Hardu.</p> <p>Orig. perg. 38x30-7 cm, něm., poškozená pečeť vydavatele je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 5
6	<p>1459, prosinec 26., Praha</p> <p>Jiří, král český, potvrzuje městu Sokolovu privilegia.</p> <p>Orig. perg. 46,5x34,5-9 cm., něm., poškozená pečeť vydavatele je přivěšena na perg. proužku. CIM IV/2, č. 341, s. 44-45.</p>	L 6
7	<p>1460, březen 27., s. 1.</p> <p>Matyáš Šlik na Holíči a Lokti zprošťuje město Sokolov vůči sobě všech závazků, které plynou z držení dvora na Hardu.</p> <p>Orig. perg. 35x21-5,5 cm, něm., poškozená pečeť vydavatele je přivěšena na perg. proužku. CIM IV/2 č. 346, s. 52.</p>	L 7

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
8	<p data-bbox="352 322 644 344">1460, červen 9., Praha</p> <p data-bbox="352 409 1198 483">Jiří, král český, uděluje Matyáši Šlikovi souhlas k prodeji dvora na Hardu městu Sokolovu, jemuž zároveň dává tento dvůr v léno.</p> <p data-bbox="352 539 1276 613">Orig. perg. 42,5x28,5-7 cm, něm., zlomek pečeti vydavatele je přivěšen na perg. proužku.</p> <p data-bbox="352 624 715 658">CIM IV/2, č. 348, s. 55-56.</p>	L 8
9	<p data-bbox="352 714 651 736">1468, listopad 13., s. 1.</p> <p data-bbox="352 801 1023 835">Erhard Czolcz, radní v Sokolově, činí poslední vůli.</p> <p data-bbox="352 891 1228 1005">Orig. perg. 28x18,5-2 cm, něm., pečeť města Sokolova je přivěšena na perg. proužku, listina i pečeť restaurovány a konzervovány roku 2000.</p>	L 9
10	<p data-bbox="352 1061 651 1084">1468, listopad 24., s. 1.</p> <p data-bbox="352 1149 1177 1263">Purkmistr a rada města Chebu vidimují městu Sokolovu listinu Václava IV., krále římského a českého, z 28. srpna 1397 (inv. č. 1).</p> <p data-bbox="352 1328 1177 1397">Orig. perg. 37x26-3,5 cm, něm., pečeť města Chebu je odtržena a chybí.</p>	L 10
11	<p data-bbox="352 1453 635 1476">1476, březen 21., s. 1.</p> <p data-bbox="352 1541 1206 1655">Purkmistr a rada města Chebu vidimují městu Sokolovu listinu ze 6. července 1425, kterou Ondřej Plik na Hardu prodává městu Sokolovu dvůr na Hardu.</p> <p data-bbox="352 1720 1228 1787">Orig. perg. 28x22,5-3,5 cm, něm., poškozená pečeť města Chebu je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 11

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
12	<p data-bbox="352 315 635 349">1476, březen 21., s. 1.</p> <p data-bbox="352 405 1262 573">Purkmistr a rada města Chebu vidimují městu Sokolovu listinu z 28. října 1426, kterou Zikmund, král římský a český, povoluje městu Sokolovu koupi dvora na Hardu od Ondřeje Plika na Hardu, a listinu Jiřího, krále českého, z 9. června 1460 (inv. č. 8).</p> <p data-bbox="352 622 1238 703">Orig. perg. 49,5x25,5-3,5 cm, něm., pečeť města Chebu je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 12
13	<p data-bbox="352 752 608 786">1476, září 8., Praha</p> <p data-bbox="352 835 1262 958">Vladislav II., král český, potvrzuje městu Sokolovu privilegia, jež mu udělili zvláště Václav IV., Zikmund a Jiří, králové čeští, a držbu dvora na Hardu.</p> <p data-bbox="352 1008 1222 1140">Orig. perg. 41,5x27,5-6 cm, něm., pečeť vydavatele je přivěšena na červenobílých hedvábných nitích. CIM IV/2, č. 440, s. 170-172.</p>	L 13
14	<p data-bbox="352 1189 608 1223">1506, únor 16., s. 1.</p> <p data-bbox="352 1272 1190 1305">Magdalena Fischerová, měšťanka v Sokolově, činí poslední vůli.</p> <p data-bbox="352 1355 1102 1440">Orig. perg. 36x22,5-2,5 cm, něm., poškozená pečeť města Sokolova je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 14
15	<p data-bbox="352 1489 600 1523">1512, srpen 2., s. 1.</p> <p data-bbox="352 1572 1007 1606">Petr Weiss, měšťan v Sokolově, činí poslední vůli.</p> <p data-bbox="352 1662 1206 1742">Orig. perg. 31x25-3 cm, něm., pečeť města Sokolova je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 15

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
16	<p>1515, duben 25., s. 1.</p> <p>Purkmistr a rada města Chebu vidimují městu Sokolovu listinu z 28. července 1488, kterou Mikuláš Šlik na Holíči a Lokti mění obyvatelům města Sokolova všechny dosavadní dávky a roboty na roční plat 30 kop 15 grošů a uděluje jim další práva, která mají sloužit rozvoji města.</p> <p>Orig. perg. 48x29-4 cm, něm., pečeť města Chebu je přivěšena na perg. proužku. CIM IV/2, č. 541, s. 276-278.</p>	L 16
17	<p>1515, červen 21., s. 1.</p> <p>Erhard Mölner ze mlýna Holzmühle činí poslední vůli.</p> <p>Orig. perg. 40x31-2,5 cm, něm., pečeť zřejmě města Sokolova, jež byla přivěšena, je odtržena a chybí.</p>	L 17
18	<p>1520, leden 28., s. 1.</p> <p>Michael Tyrolt, měšťan v Sokolově, činí poslední vůli.</p> <p>Orig. perg. 31,5x21,5-2,5 cm, něm., poškozená pečeť města Sokolova je přivěšena na perg. proužku, listina je na několika místech prohryzána.</p>	L 18
19	<p>1522, červenec 21., s. 1.</p> <p>Purkmistr a rada města Chebu vidimují městu Sokolovu listinu Matyáše Šlika na Holíči a Lokti z 27. března 1460 (inv. č. 7).</p> <p>Orig. perg. 29x22,5-3,5 cm, něm., pečeť města Chebu, jež byla přivěšena, je odtržena a chybí.</p>	L 19

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
20	<p>1522, červenec 21., s. l.</p> <p>Purkmistr a rada města Chebu vidimují městu Sokolovu listinu Vladislava II., krále českého, z 8. září 1476 (inv. č. 13).</p> <p>Orig. perg. 46,5x24,5-3 cm, něm., pečeť města Chebu je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 20
21	<p>1522, říjen 4., Praha</p> <p>Ludvík, král uherský a český, potvrzuje městu Sokolovu privilegia, zvláště městské právo, držbu dvora na Hardu a smlouvu mezi Mikulášem Šlikem na Holíči a Lokti s městem Sokolov z 28. července 1488 o převodu dávek a robot obyvatel města na roční plat.</p> <p>Orig. perg. 52x39-8 cm, něm., poškozená pečeť vydavatele je přivěšena na perg. proužku. CIM IV/3, č. 899, s. 341-343.</p>	L 21
22	<p>1529, červenec 14., České Budějovice</p> <p>Ferdinand I., král uherský a český, uděluje Volfovi Šlikovi z Bassana na Lokti a Sokolově právo na svobodnou dispozici jeho pozemkovým majetkem.</p> <p>Orig. perg. 39x30-8 cm, česky, lehce poškozená pečeť vydavatele je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 22
23	<p>1530, únor 14., s. l.</p> <p>Purkmistr a rada města Chebu vidimují městu Sokolovu listinu Ludvíka, krále uherského a českého, ze 4. října 1522 (inv. č. 21).</p> <p>Orig. perg. 51x37-5 cm, něm., pečeť města Chebu, jež byla přivěšena, je odtržena a chybí.</p>	L 23

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
24	<p>1530, únor 24., Praha</p> <p>Ferdinand I., král uherský a český, potvrzuje městu Sokolovu privilegia.</p> <p>Orig. perg. 57,5x32-8,5 cm, něm., poškozená pečeť vydavatele je přivěšena na červenobílých hedvábných nitích.</p>	L 24
25	<p>1535, červen 16., s. 1.</p> <p>Michael Wagner, rychtář v Sokolově, činí poslední vůli.</p> <p>Orig. perg. 52,5x32-2 cm, něm., poškozená pečeť města Sokolova je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 25
26	<p>1542, květen 30., s. 1.</p> <p>Volf Tyrolt potvrzuje městu Sokolovu, že přijal za dům, který mu prodal, 110 zlatých.</p> <p>Orig. pap. dvojlist 21x32,5 cm, něm., pečeť Martina Michela, rychtáře města Sokolova, je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 26
27	<p>1543, červen 27., s. 1.</p> <p>Purkmistr a rada města Chebu vidimují městu Sokolovu listinu Ferdinanda I., krále uherského a českého, z 24. února 1530 (inv. č. 24).</p> <p>Orig. perg. 61x47-7,5 cm, něm., poškozená pečeť města Chebu je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 27
28	<p>1547, leden 22., s. 1.</p> <p>Lukáš Hausner ze Sokolova činí poslední vůli.</p> <p>Orig. pap. dvojlist 21,5x32,5 cm, něm., pečeť města Sokolova je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 28

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
29	<p>1548, červen 22., s. 1.</p> <p>Purkmistr a rada města Sokolova vydávají Janovi, Sebastiánovi, Petrovi, Mikulášovi, Davidovi, Jáchymovi a Ondřejovi, synům Volfa Fritsche z Citic, rodný list.</p> <p>Orig. perg. 34x31-3 cm, něm., pečeť města Sokolova je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 29
30	<p>1551, srpen 24., s. 1.</p> <p>Jan Elbogner na Bezdručicích a Petr Schirmer, purkmistr v Sokolově, uzavírají smír mezi vdovou po Tomášovi Bayerovi ze Sokolova a vrahem jejího manžela Jindřichem z Týna.</p> <p>Orig. pap. dvojlist 21x32 cm, něm., pečeti obou vydavatelů a svědků Volfa Šlika na Sokolově, Jana Maleříka na Hazlově, Leonarda z Týna na Starém Hrozňatově a Jiřího Mulze z Valdova, jež byly přitištěny, jsou odroleny.</p>	L 30
31	<p>1553, červenec 6., s. 1.</p> <p>Volf Šlik z Bassana na Sokolově činí poslední vůli.</p> <p>Orig. perg. 63x64-4 cm, něm., pečeti vydavatele a svědků Mikuláše Stolze ze Simsdorfu na Chlumku a Habartově (zlomek), Engelharda ze Steinbachu na Kostelní Bříze, Gilga ze Steinbachu na Rovné (poškozená) a Kryštofa Vorreitera z Lipnice na Lomnici (poškozená) jsou přivěšeny na perg. proužcích, listina je poškozena vlhkostí, listina i pečeti restaurovány a konzervovány roku 2000.</p>	L 31
32	<p>1553, červenec 18., s. 1.</p> <p>Petr Schirmer, purkmistr v Sokolově, činí poslední vůli.</p> <p>Orig. perg. 42x40-3 cm, něm., pečeť města Sokolova, jež byla přivěšena na perg. proužku, je odtržena a chybí, listina je poškozena vlhkostí, listina restaurována a konzervována roku 2000.</p>	L 32

Inv. č.:	Obsah a popis:	Č. ev. jedn.:
33	<p>1553, listopad 22., s. 1.</p> <p>Purkmistr a rada města Kadaně vidimují listinu z 21. prosince 1387, kterou Václav IV., král římský a český, uděluje městu Ostrovu právo města Lokte a potvrzuje mu privilegia svých předchůdců Jana a Karla IV., králů českých.</p> <p>Orig. perg. 61x28,5-5,5 cm, lat., pečeť města Kadaně je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 33
34	<p>1555, březen 28., s. 1.</p> <p>Jan Meder, měšťan v Sokolově, činí poslední vůli.</p> <p>Orig. perg. 64x29,5-2,5 cm, něm., pečeť města Sokolova, jež byla přivěšena na perg. proužku, je odtržena a chybí.</p>	L 34
35	<p>1555, prosinec 3., s. 1.</p> <p>Volf Šlik z Bassana na Lokti a Sokolově uděluje městu Sokolovu v léno dva dvory na Hardu.</p> <p>Orig. perg. 35,5x53,5-4 cm, něm., pečeti vydavatele a svědků Kryštofa Jindřicha z Kolovrat na Všesulově, Kryštofa Vorreitera z Lipnice na Lomnici, Jindřicha z Týna a Jiřího Bauera na Lomnici jsou přivěšeny na perg. proužcích.</p>	L 35
36	<p>1555, prosinec 28., s. 1.</p> <p>Purkmistr a rada města Chebu vidimují městu Sokolovu listinu Jiřího, krále českého, z 26. prosince 1459 (inv. č. 6).</p> <p>Orig. perg. 55x30,5-6,5 cm, něm., poškozená pečeť města Chebu je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 36

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
37	<p data-bbox="352 315 608 349">1556, únor 14., s. 1.</p> <p data-bbox="352 405 1043 439">Michael Beer, měšťan v Sokolově, činí poslední vůli.</p> <p data-bbox="352 495 1198 573">Orig. perg. 20,5x32 cm, něm., pečeť města Sokolova je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 37
38	<p data-bbox="352 618 635 651">1556, listopad 7., s. 1.</p> <p data-bbox="352 707 1219 831">Kryštof Kastner, měšťan v Sokolově, potvrzuje, že přijal od města Sokolova 14 zlatých 1 groš, které mu dlužil Martin Ziegler, měšťan v Sokolově.</p> <p data-bbox="352 887 1123 965">Orig. pap. 22,5x33 cm, něm., pečeť vydavatele je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 38
39	<p data-bbox="352 1010 651 1043">1556, listopad 11., s. 1.</p> <p data-bbox="352 1099 1273 1223">Václav Hausner ze Svatavy prodává se svolením Anny Šlikové na Sokolově městu Sokolovu kus lesa na vrchu Steinberg za 40 zlatých rýnských.</p> <p data-bbox="352 1279 1214 1435">Orig. perg. 34x27-4 cm, něm., pečeť svědka Hynčíka Fictuma z Nového Schönburgu na Marienkupferbergu je přivěšena na perg. proužku a svědka Jiřího Bauera na Lomnici, jež byla přivěšena na perg. proužku, je odtržena a jen volně přiložena.</p>	L 39
40	<p data-bbox="352 1480 619 1514">1557, červen 6., s. 1.</p> <p data-bbox="352 1570 1198 1648">Sebastián Hausner, měšťan v Sokolově, prodává městu Sokolovu kus lesa na vrchu Steinberg za 63 zlatých.</p> <p data-bbox="352 1704 1254 1870">Orig. pap. dvojlist 21x32 cm, něm., pečeti svědků Jana z Kreischau, hejtmana v Sokolově, a Kryštofa Vorreitera z Lomnice jsou přitištěny pod pap. krytem, listina je v přehybech zčásti potrhána, listina restaurována a konzervována roku 2000.</p>	L 40

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
41	<p data-bbox="352 315 608 349">1558, únor 28., s. l.</p> <p data-bbox="352 405 1225 483">Jan Feldschmidt, měšťan v Sokolově, prodává městu Sokolovu kus lesa na vrchu Steinberg za 86 a čtvrt zlatého rýnského.</p> <p data-bbox="352 539 1225 696">Orig. pap. dvojlist 20,5x32 cm, něm., pečeti svědků Jana Thüssela z Taltitz na Dolních Nivách a Jana z Kreischau jsou přitištěny pod pap. krytem, listina je potrhána a poškozena vlhkostí, listina restaurována a konzervována roku 2000.</p>	L 41
42	<p data-bbox="352 752 639 786">1558, prosinec 2., s. l.</p> <p data-bbox="352 842 1254 920">Purkmistr a rada města Chebu vidimují městu Sokolovu listinu Volfa Šlika z Bassana na Lokti a Sokolově ze 3. prosince 1555 (inv. č. 35).</p> <p data-bbox="352 976 1254 1043">Orig. perg. 69,5x36,5-8,5 cm, něm., poškozená pečeť města Chebu je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 42
43	<p data-bbox="352 1099 639 1133">1558, prosinec 2., s. l.</p> <p data-bbox="352 1189 1246 1346">Purkmistr a rada města Chebu vidimují městu Sokolovu listinu ze 3. prosince 1555, kterou Volf Šlik z Bassana na Lokti a Sokolově uděluje městu Sokolovu v léno hospodu a pět poddanských usedlostí v Lobzech.</p> <p data-bbox="352 1402 1198 1480">Orig. perg. 66x39,5-5,5 cm, něm., poškozená pečeť města Chebu je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 43
44	<p data-bbox="352 1536 639 1570">1561, květen 26., s. l.</p> <p data-bbox="352 1626 1318 1704">Ondřej Klier, ovčák v Rychnově, potvrzuje, že převzal od města Sokolova všechny peníze, které byly u něho jako jeho dědictví uloženy.</p> <p data-bbox="352 1749 1225 1870">Orig. pap. dvojlist 21x33 cm, něm., pečeti svědků Tomáše Klugela, purkmistra v Sokolově, a Jiřího Eltesse, měšťana v Sokolově, jsou přitištěny pod pap. krytem.</p>	L 44

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
45	<p data-bbox="354 322 746 353">1561, květen 28., Krásná Lípa</p> <p data-bbox="354 407 1289 533">Mikuláš Šlik z Bassana na Jindřichovicích a Krásné Lípě prodává městu Sokolovu les nad Krásnou Lípou k vykácení za 800 zlatých rýnských a povoluje mu plavení dříví po řece Svatavě bez poplatků.</p> <p data-bbox="354 586 1289 792">Orig. perg. 62x39-8 cm, něm., poškozená pečeť vydavatele a svědka Kryštofa Vorreitera na Lomnici jsou přivěšeny na perg. prouzcích a pečeti svědků Abunda Šlika z Bassana na Jindřichovicích a Jiřího Bauera na Lomnici v neúplných dřevěných pouzdrech, jež byly přivěšeny na perg. prouzcích, jsou odtrženy a jen volně přiloženy.</p>	L 45
46	<p data-bbox="354 846 635 878">1561, červen 12., s. 1.</p> <p data-bbox="354 931 1040 963">Mikuláš Blas, měšťan v Sokolově, činí poslední vůli.</p> <p data-bbox="354 1016 1165 1097">Orig. pap. dvojlist 20,5x32 cm, něm., pečeť města Sokolova je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 46
47	<p data-bbox="354 1151 635 1182">1562, červen 11., s. 1.</p> <p data-bbox="354 1236 1264 1397">Jan Sichart, měšťan v Sokolově, prodává jménem své dcery Valburgy, vdovy po Martinovi Fischerovi, městu Sokolovu vodu v řece Svatavě mezi mlýnem v Čisté a ústím do řeky Ohře za 190 zlatých, půl strychu žita a 400 šindelů.</p> <p data-bbox="354 1451 1295 1576">Orig. perg. 52x34-6 cm, něm., pečeti svědků Hynčíka Fictuma z Nového Schönburgu na Marienkupferbergu, hejtmana v Sokolově, (zlomek) a Albrechta z Weischlitz na Kamenici jsou přivěšeny na perg. prouzcích.</p>	L 47
48	<p data-bbox="354 1630 651 1662">1566, listopad 28., s. 1.</p> <p data-bbox="354 1715 1279 1832">Herman Schwarz z Weismainu, bydlící v Sokolově, potvrzuje, že mu Matouš Fischer, měšťan a krejčí v Sokolově, vrátil dlužných 50 zlatých s úroky.</p> <p data-bbox="354 1886 1295 2002">Orig. pap. dvojlist 20,5x31,5 cm, něm., pečeť svědka Matouše Dietla, purkmistra v Sokolově, je přitištěna pod pap. krytem, pečeť svědka Martina Michela, purkmistra v Sokolově, jež byla přitištěna, je odrolena.</p>	L 48

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
49	<p data-bbox="352 315 592 349">1568, říjen 9., s. 1.</p> <p data-bbox="352 405 1257 483">Anna Šliková z Bassana na Sokolově, rozená Pluhová z Rabštejna, ustanovuje, že pozemky udělené jejím poddaným v léno jsou dědičné.</p> <p data-bbox="352 528 1161 651">Orig. pap. dvojlist 20x31,5 cm, něm., pečeť vydavatelky je přitištěna pod pap. krytem, listina je lehce poškozena vlhkostí, listina restaurována a konzervována roku 2000.</p>	L 49
50	<p data-bbox="352 707 655 741">1570, duben 26., Praha</p> <p data-bbox="352 797 1257 1043">Maxmilián II., císař římský a král český, potvrzuje městu Sokolovu privilegia, zvláště městské právo, držbu dvora na Hardu, smlouvu mezi Mikulášem Šlikem na Holíči a Lokti a městem o převodu dávek a robot obyvatel města na roční plat a postoupení šesti poddanských usedlostí v Lobzech Volfem Šlikem z Bassana na Lokti a Sokolově městu.</p> <p data-bbox="352 1099 1289 1178">Orig. perg. 61x49,5-13,5 cm, něm., pečeť vydavatele, jež byla přivěšena na černožluté šňůře, je odtržena a chybí.</p>	L 50
51	<p data-bbox="352 1223 632 1256">1570, červen 14., s. 1.</p> <p data-bbox="352 1312 1214 1435">Purkmistr a rada města Chebu vidimují městu Sokolovu listinu Maxmiliána II., císaře římského a krále českého, z 26. dubna 1570 (inv. č. 50).</p> <p data-bbox="352 1491 1289 1570">Orig. perg. 64,5x40-6 cm, něm., pečeť města Chebu, jež byla přivěšena na perg. proužku, je odtržena a chybí.</p>	L 51
52	<p data-bbox="352 1615 616 1648">1571, leden 24., s. 1.</p> <p data-bbox="352 1704 1270 1783">Purkmistr a rada města Sokolova vydávají Volfovi Knospelovi, synovi zemřelého Michaela Knospela z Coburgu, rodný list.</p> <p data-bbox="352 1839 1257 1912">Orig. perg. 38,5x34-5,5 cm, něm., pečeť města Sokolova je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 52

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
53	<p>1574, únor 17., s. 1.</p> <p>Sebastián Hüller, měšťan a soukeník v Sokolově, činí poslední vůli.</p> <p>Orig. perg. 31x42-3 cm, něm., z pečeti města Sokolova, jež je přivěšena na perg. proužku, je zachován nepatrný zlomek.</p>	L 53
54	<p>1574, září 28., s. 1.</p> <p>Filip Kirchberger, měšťan a švec v Sokolově, prodává městu Sokolovu čtyři nádrže na ryby na Šenvertu za 40 zlatých.</p> <p>Orig. perg. 37x32,5-5 cm, něm., pečeť svědka Jindřicha Wenigla, hejtmana v Sokolově, jež byla přivěšena na perg. proužku, je odtržena a chybí a pečeť svědka Matouše Dietla, rychtáře v Sokolově, v neúplném dřevěném pouzdru je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 54
55	<p>1576, leden 12., s. 1.</p> <p>Purkmistr a rada města Sokolova vydávají Jiřímu, Matoušovi a Jakubovi, synům Jana Ortla ze Svatavy, rodný list.</p> <p>Orig. perg. 34x31,5-5 cm, něm., pečeť města Sokolova je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 55
56	<p>1579, leden 23., Praha</p> <p>Rudolf II., císař římský a král český, potvrzuje městu Sokolovu privilegia, zvláště městské právo, držbu dvora na Hardu, smlouvu mezi Mikulášem Šlikem na Holíči a Lokti a městem o převodu dávek a robot obyvatel města na roční plat a postoupení šesti poddanských usedlostí v Lobzech Volfem Šlikem z Bassana na Lokti a Sokolově městu.</p> <p>Orig. perg. 62x44-12 cm, něm., poškozená pečeť vydavatele je přivěšena na černožluté šňůře.</p>	L 56

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
57	<p>1579, květen 29., s. 1.</p> <p>Purkmistr a rada města Chebu vidimují městu Sokolovu listinu Rudolfa II., císaře římského a krále českého, z 23. ledna 1579 (inv. č. 56).</p> <p>Orig. perg. 60x42,5-7,5 cm, něm., pečeť města Chebu je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 57
58	<p>1583, březen 11., Sokolov</p> <p>Mikuláš Starck, měšťan v Sokolově, činí poslední vůli.</p> <p>Orig. perg. 53,5x31,5-4 cm, něm., pečeť města Sokolova v neúplném dřevěném pouzdru, jež byla přivěšena na perg. proužku, je odtržena a jen volně přiložena.</p>	L 58
59	<p>1584, červenec 6., Sokolov</p> <p>Albrecht z Globenu na Pochlovicích, správce vrchního horního úřadu v Jáchymově, Bernard Unruher z Horního Chodova na Horním Chodově, hejtman loketského kraje, a Albrecht z Weischlitz na Kamenici vydávají výrok ve sporu města Sokolova s Mikulášem, Janem a Martinem Harbauerovými, poddanými města, o pastviny a pozemky.</p> <p>Orig. perg. 75x57-7 cm, něm., pečeti Albrechta z Globenu na Pochlovicích (zlomek), Bernarda Unruhera z Horního Chodova na Horním Chodově (v neúplném dřevěném pouzdru) a Albrechta z Weischlitz na Kamenici jsou přivěšeny na perg. proužcích, pečeti města Sokolova a svědků Jana ze Steinwagu na Arnoltově (v neúplném dřevěném pouzdru) a Jana Hofmanna z Mírové na Kamenici (v neúplném dřevěném pouzdru), jež byly přivěšeny na perg. proužcích, jsou odtrženy a jen volně přiloženy.</p>	L 59
60	<p>1587, říjen 10., s. 1.</p> <p>Kryštof Šlik z Bassana na Sokolově a Doupově se vzdává za sebe a své nástupce všech práv k městskému pivovaru v Sokolově a zavazuje se vařit jen tolik piva, kolik spotřebuje jeho vlastní dvůr.</p> <p>Orig. perg. 66x51-8 cm, něm., pečeť vydavatele, jež byla přivěšena na perg. proužku, je odtržena a chybí.</p>	L 60

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
61	<p data-bbox="352 315 596 349">1588, září 27., s. 1.</p> <p data-bbox="352 405 919 439">Vít Knospel ze Sokolova činí poslední vůli.</p> <p data-bbox="352 495 1182 573">Orig. perg. 44x33,5-4 cm, něm., pečeť města Sokolova, jež byla původně v dřevěném pouzdru, je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 61
62	<p data-bbox="352 618 660 651">1589, červenec 27., s. 1.</p> <p data-bbox="352 707 1214 786">Jan Klier a Michael Neuer potvrzují, že přijali od města Sokolova každý po 175 zlatých jako své podíly za prodaný mlýn Holzmühle.</p> <p data-bbox="352 842 1214 920">Orig. pap. dvojlist 20,5x32,5 cm, něm., pečeti vydavatelů a svědků Matouše Dietla a Davida Pfeffera jsou přitištěny pod pap. krytem.</p>	L 62
63	<p data-bbox="352 965 708 999">1590, prosinec 8., Nosislav</p> <p data-bbox="352 1055 1294 1178">Purkmistr a rada městečka Nosislavi potvrzují, že Jošt Eiwa ze Sokolova koupil 54 věder vína, za něž zaplatil daň a náleží mu tedy právo volného průchodu.</p> <p data-bbox="352 1234 1238 1312">Orig. pap. 21x15,5 cm, česky, pečeť městečka Nosislavi je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 63
64	<p data-bbox="352 1357 719 1391">1591, prosinec 10., Sokolov</p> <p data-bbox="352 1447 1294 1525">Kryštof Šlik z Bassana na Doupově a Sokolově vydává poddanému Janu Eberlovi z Paseky výhostný list.</p> <p data-bbox="352 1581 1246 1657">Orig. pap. dvojlist 20,5x32,5 cm, něm., pečeť vydavatele je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 64

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
65	<p data-bbox="352 315 663 349">1598, červenec 29., s. 1.</p> <p data-bbox="352 405 1302 573">Jindřich z Písnice na Hřebenech uzavírá s Kryštofem Šlikem z Bassana na Doupově a Sokolově a městem Sokolov smlouvu, podle níž je panství Sokolov, jeho poddaným a městu Sokolov povoleno plavit dříví po řece Svatavě dvakrát v roce za poplatek 7 peněz za dva sáhy.</p> <p data-bbox="352 618 1302 786">Orig. perg. 35x31,5-3,5 cm, něm., pečeti Kryštofa Šlika z Bassana na Doupově a Sokolově (v neúplném dřevěném pouzdru), města Sokolova (v neúplném dřevěném pouzdru) a Jindřicha z Písnice na Hřebenech jsou přivěšeny na perg. proužcích.</p>	L 65
66	<p data-bbox="352 842 632 875">1611, květen 10., s. 1.</p> <p data-bbox="352 920 1270 1088">Jošt Thüssel z Taltitz, hejtman loketského kraje, schvaluje smlouvu z 23. dubna 1582, podle níž Karel Bauer na Lomnici a Lvově prodává městu Sokolovu rybník Erlteich a zastavuje hospodu v Lomnici za 100 zlatých.</p> <p data-bbox="352 1133 1270 1223">Orig. perg. 71x54-9 cm, něm., z pečeti vydavatele se zachovalo pouze neúplné dřevěné pouzdro přivěšené na perg. proužku.</p>	L 66
67	<p data-bbox="352 1267 647 1301">1612, srpen 13., Praha</p> <p data-bbox="352 1346 1286 1570">Matyáš, císař římský a král český, potvrzuje městu Sokolovu privilegia, zvláště městské právo, držbu dvora na Hardu, smlouvu mezi Mikulášem Šlikem na Holíči a Lokti a městem o převodu dávek a robot obyvatel města na roční plat a postoupení šesti poddanských usedlostí v Lobzech Volfem Šlikem z Bassana na Lokti a Sokolově městu.</p> <p data-bbox="352 1615 1286 1693">Orig. perg. 63x40-7 cm, něm., poškozená pečeť vydavatele je přivěšena na černožluté šňůře.</p>	L 67
68	<p data-bbox="352 1738 647 1771">1614, květen 8., Locket</p> <p data-bbox="352 1816 1254 1906">Purkmistr a rada města Lokte vydávají poddanému Janovi Böhmovi z Lobzů výhostný list.</p> <p data-bbox="352 1951 1254 2047">Orig. pap. dvojlist 34x21,5 cm, něm., pečeť města Lokte je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 68

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
69	<p>1614, červenec 31., s. 1.</p> <p>Vít Werner z Rebitz na Mokřínách, hejtman loketského kraje, povoluje městu Sokolovu přenesení léna na rybník Erlteich, který koupilo od Karla Bauera.</p> <p>Orig. pap. dvojlist 20x31,5 cm, něm., pečeť vydavatele je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 69
70	<p>1616, duben 11., s. 1.</p> <p>Jan Albín Šlik z Bassana na Doupově a Sokolově potvrzuje městu Sokolovu privilegia, uděluje mu v léno držené poddanské usedlosti a pozemky a upravuje některé jeho povinnosti vůči vrchnosti.</p> <p>Orig. perg. 69,5x55-10 cm, něm., pečeti vydavatele a svědka Huga Šlika z Bassana jsou v neúplných dřevěných pouzdrech přivěšeny na perg. prouzcích, z pečeti svědka Jáchyma Šlika z Bassana zůstalo zachováno pouze neúplné dřevěné pouzdro přivěšené na perg. proužku.</p>	L 70
71	<p>1623, červenec 3., s. 1.</p> <p>Jan Jindřich z Písnice na Hřebenech, Lubech, Liboci a Vokově, hejtman loketského kraje, a Jiří Albrecht Mulz z Valdova na Novém Dvoře upravují v zastoupení Ferdinanda II., císaře římského a krále českého, povinnosti města Sokolova vůči nové vrchnosti Ottovi z Nostitz, říšskému dvornímu radovi a německému vicekancléři Království českého.</p> <p>Orig. pap. dvojlist 28x43,5 cm, něm., pečeti vydavatelů jsou přitištěny pod pap. krytem.</p>	L 71
72	<p>1624, prosinec 10., Vídeň</p> <p>Ferdinand II., císař římský a král český, potvrzuje městu Sokolovu na žádost Otty z Nostitz privilegia.</p> <p>Orig. perg. 65x47,5-9,5 cm, něm., pečeť vydavatele v neúplném dřevěném pouzdru je přivěšena na černožluté šňůře.</p>	L 72

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
73	<p>1630, červen 7., s. 1.</p> <p>Gottfried Hertel z Leuttersdorfu, hejtman loketského kraje, uděluje městu Sokolovu v léno rybník Erlteich ležící v Lomnici.</p> <p>Orig. perg. 55,5x31,5-6,5 cm, něm., pečeť vydavatele v neúplném dřevěném pouzdru je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 73
74	<p>1644, únor 2., s. 1.</p> <p>Jan Hertwig z Nostitz, hejtman loketského kraje, uděluje městu Sokolovu v léno rybník Erlteich ležící v Lomnici.</p> <p>Orig. perg. 40,5x30-5 cm, něm., pečeť vydavatele v neúplném dřevěném pouzdru, jež byla přivěšena na perg. proužku, je odtržena a jen volně přiložena.</p>	L 74
75	<p>1658, leden 4., Praha</p> <p>Jan Hertwig z Nostitz na Sokolově, Jindřichovicích a Lipnici upravuje povinnosti města Sokolova vůči sobě a svým nástupcům.</p> <p>Orig. perg. 73x64,5-8,5 cm, něm., pečeť vydavatele je přivěšena na zelenobílé šňůře, původní dřevěné pouzdro pečeti chybí.</p>	L 75
76	<p>1658, květen 22., Sokolov</p> <p>Abrahám Hüller ze Sokolova činí poslední vůli.</p> <p>Orig. pap. složka o 3 listech 20x31 cm, něm., pečeti svědků Jiřího Götzla a Alexandra Freislebena jsou přitištěny, pečeť města Sokolova, jež byla přitištěna, je odrolena.</p>	L 76

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
77	<p>1662, červen 23., Sokolov</p> <p>Jan Hertwig z Nostitz vyměňuje s městem Sokolovem dvůr Lvov za dva dvory na Hardu a doplácí městu ještě 500 zlatých.</p> <p>Orig. perg. 50x30-4 cm, něm., pečeti vydavatele a svědků Josefa Daniela z Zedtwitz a Marka Maxmiliána Mauricia z Plankenheimu v neúplných dřevěných pouzdrech jsou přivěšeny na perg. proužcích.</p>	L 77
78	<p>1662, říjen 30., Vídeň</p> <p>Leopold I., císař římský a král český, uděluje městu Sokolovu na žádost Jana Hertwiga z Nostitz právo výběru silničního cla s povinností údržby cest a mostů.</p> <p>Orig. perg. 70x43-7 cm, něm., pečeť vydavatele v dřevěném pouzdru je přivěšena na černožluté šňůře.</p>	L 78
79	<p>1666, říjen 23., Sokolov</p> <p>Jan Hertwig z Nostitz obnovuje městu Sokolovu léno na vodu v řece Ohři od mostu v Sokolově k citické vodě a v řece Svatavě až ke vsi Čistá a dále na šest poddanských usedlostí v Lobzech, dva dvory na Hardu, les na Steinbergu a cihelnu a tři nádrže ve Lvově a stanoví poplatky za ně.</p> <p>Orig. perg. 58x38-5,5 cm, něm., pečeť vydavatele v neúplném dřevěném pouzdru je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 79
80	<p>1666, říjen 24., Sokolov</p> <p>Jan Hertwig z Nostitz kupuje od města Sokolova vody nazývané Ober und Unter Altüng společně s vodní plochou nazývanou Grummensee za 585 zlatých rýnských.</p> <p>Orig. perg. 50x35-6,5 cm, něm., pečeť Jana Hertwiga z Nostitz, jež byla přivěšena na perg. proužku, je odtržena a chybí, pečeť města Sokolova v neúplném dřevěném pouzdru je přivěšena na perg. proužku.</p>	L 80

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
81	<p data-bbox="354 322 671 356">1670, říjen 16., Sokolov</p> <p data-bbox="354 409 1302 488">Jan Hertwig z Nostitz se vzdává za sebe a své nástupce všech práv k městskému pivovaru v Sokolově za roční poplatek 12 zlatých rýnských.</p> <p data-bbox="354 542 1142 618">Orig. perg. 67x37-9 cm, něm., pečeť vydavatele v neúplném dřevěném pouzdru je přivěšena na zelenobílé šňůře.</p>	L 81
82	<p data-bbox="354 669 592 703">1677, říjen 6., s. l.</p> <p data-bbox="354 757 1027 790">Řehoř Steidl, mydlář v Sokolově, činí poslední vůli.</p> <p data-bbox="354 844 1286 965">Orig. pap. složka o 3 listech 19,5x31,5 cm, něm., pečeti svědků Ondřeje Meissela, purkmistra v Sokolově, a Jiljího Helma jsou přitištěny, pečeť města Sokolova je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 82
83	<p data-bbox="354 1016 639 1050">1684, říjen 12., Vídeň</p> <p data-bbox="354 1104 1238 1225">Antonín Jan z Nostitz a Rienecku potvrzuje městu Sokolovu léno na držbu města, jak je udělil Jan Hertwig z Nostitz listinou z 23. října 1666, s určitými úpravami a upravuje také poplatky za ně.</p> <p data-bbox="354 1279 1198 1357">Orig. perg. 73x57,5-11,5 cm, něm., pečeť vydavatele v neúplném dřevěném pouzdru je přivěšena na modrobílé šňůře.</p>	L 83
84	<p data-bbox="354 1408 695 1442">1690, listopad 2., Sokolov</p> <p data-bbox="354 1496 1299 1574">Jan Kryštof Fritsch ze Sokolova a Marie Böhmová ze Sokolova uzavírají svatební smlouvu.</p> <p data-bbox="354 1628 1254 1787">Orig. pap. dvojlist 21x33 cm, něm., bez pečeti, připojen pouze podpis Michaela F. Kannhäusera, městského písaře v Sokolově, z druhého listu odtržena horní polovina, potrhání v přehybech vyspraveno podlepením, listina restaurována a konzervována roku 2000.</p>	L 84

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
85	<p data-bbox="352 315 667 349">1696, září 11., Wandorf</p> <p data-bbox="352 405 1273 483">Ondřej Unger z Oedenburgu a Alžběta Trarasová z Wandorfu uzavírají svatební smlouvu.</p> <p data-bbox="352 539 1326 741">Orig. pap. dvojlist 31,5x19,5 cm, něm., pečeti svědků Jana Sabitschbergera z Oedenburgu, Zachariáše Knoblocha z Oedenburgu, Jana Trarase z Oedenburgu a Řehoře Schölla z Wandorfu jsou přitištěny, listina je mírně potrhána v přehybech, listina restaurována a konzervována roku 2000.</p>	L 85
86	<p data-bbox="352 797 679 831">1701, březen 3., Sokolov</p> <p data-bbox="352 887 1203 1010">Dědicové po Janu Rustlerovi prodávají Janu Davidovi Höferovi, měšťanovia sedláři v Sokolově, dům v Sokolově na náměstí mezi radnicí a domem Karla Geyera za 690 zlatých.</p> <p data-bbox="352 1066 1267 1178">Orig. pap. dvojlist 20x32 cm, něm., bez pečeti, pouze s podpisem Jana Tomáše Antonína Zürchauera, městského písaře v Sokolově, listina je poškozena vlhkostí, listina restaurována a konzervována roku 2000.</p>	L 86
87	<p data-bbox="352 1234 655 1267">1723, červen 23., Žďár</p> <p data-bbox="352 1323 1203 1402">Sebastián Pollinger, správce statku Žďár, vydává Anně Grundové z Olešky rodný list.</p> <p data-bbox="352 1458 1235 1491">Orig. pap. dvojlist 30,5x19 cm, něm., pečeť vydavatele je přitištěna.</p>	L 87
88	<p data-bbox="352 1536 687 1570">1724, červenec 4., Sedlec</p> <p data-bbox="352 1626 1171 1704">Kašpar Josef Lorenz, farář v Sedlci, vydává Adamovi Rahmovi z Počeren rodný list.</p> <p data-bbox="352 1760 1235 1794">Orig. pap. dvojlist 22x34,5 cm, něm., pečeť vydavatele je přitištěna.</p>	L 88

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
89	<p data-bbox="352 315 671 349">1733, duben 2., Sokolov</p> <p data-bbox="352 405 1174 483">Vavřinec Harbauer ze Lvova potvrzuje, že si z peněžní fundace města Sokolova vypůjčil 100 zlatých rýnských.</p> <p data-bbox="352 539 1174 618">Orig. pap. dvojlist 22x35 cm, něm., bez pečeti, připojen pouze podpis vydavatele.</p>	L 89
90	<p data-bbox="352 663 719 696">1734, prosinec 10., Sokolov</p> <p data-bbox="352 752 1155 831">Antonín Jan z Nostitz a Rienecku se zavazuje k podmínkám splácení dluhu 7600 zlatých, které mu půjčilo město Sokolov.</p> <p data-bbox="352 887 1123 965">Orig. pap. dvojlist 21,5x33,5 cm, něm., pečeť vydavatele je přitištěna.</p>	L 90
91	<p data-bbox="352 1010 655 1043">1735, březen 22., Cheb</p> <p data-bbox="352 1099 1166 1267">Jan Kryštof Langhof potvrzuje, že převzal od města Sokolova 50 zlatých pro svého bratrance Jana Josefa Langhofa, poručíka sloužícího v Uhrách, jako dědictví po Alexandru Antonínovi Langhofovi, hejtmanovi panství Sokolov.</p> <p data-bbox="352 1323 1134 1357">Orig. pap. 20x34,5 cm, něm., pečeť vydavatele je přitištěna.</p>	L 91
92	<p data-bbox="352 1402 639 1435">1736, únor 28., Praha</p> <p data-bbox="352 1491 1166 1570">Královský apelační soud v Praze vyhlašuje rozsudek smrti nad Matoušem Möschlem.</p> <p data-bbox="352 1626 1219 1742">Orig. pap. 53,5x43-6 cm, něm., z pečeti Karla VI., císaře římského a krále českého, jež byla přitištěna jako uzavírací, je zachován jen nepatrný zlomek.</p>	L 92

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
93	<p>1736, prosinec 13., Praha</p> <p>František Václav z Nostitz a Rienecka vydává poddanému jindřichovického panství Janu Kristiánovi Heinrichovi výhostný list.</p> <p>Orig. pap. dvojlist 35,5x22 cm, něm., pečeť vydavatele je přitištěna.</p>	L 93
94	<p>1737, květen 9., Laxenburg</p> <p>Karel VI., císař římský a král český, potvrzuje městu Sokolovu listiny: Václava IV. z 28. srpna 1397 (inv. č. 1), Zikmunda ze 16. července 1420 (inv. č. 3), Jiřího z 26. prosince 1459 (inv. č. 6), Vladislava II. z 8. září 1476 (inv. č. 13), Ludvíka ze 4. října 1522 (inv. č. 21), Ferdinanda I. z 24. února 1530 (inv. č. 24), Maxmiliána II. z 26. dubna 1570 (inv. č. 50), Rudolfa II. z 23. ledna 1579 (inv. č. 56), Matyáše ze 13. srpna 1612 (inv. č. 67), Ferdinanda II. z 10. prosince 1624 (inv. č. 72), Jana Albína Šlika z 11. dubna 1616 (inv. č. 70), Jana Jindřicha z Písnice a Jiřího Albrechta Mulze z Valdova ze 3. července 1623 (inv. č. 71), Jana Hertwiga z Nostitz ze 4. ledna 1658 (inv. č. 75), Jana Hertwiga z Nostitz z 23. června 1662 (inv. č. 77), Jana Hertwiga z Nostitz z 23. října 1666 (inv. č. 79) a Antonína Jana z Nostitz a Rienecku z 12. října 1684 (inv. č. 83) v úplném znění.</p> <p>Orig. kniha v bílé pergamenové vazbě s černou tlačenou výzdobou o 71 perg. a 2 pap. listech 29x34,5 cm, něm., pečeť vydavatele v dřevěném pouzdru je přivěšena na černožluté šňůře.</p>	L 94

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
95	<p data-bbox="352 315 632 349">1741, leden 9., Praha</p> <p data-bbox="352 405 1206 483">Královský apelační soud v Praze vyhlašuje rozsudek smrti nad Josefem Antonínem Gempererem nazývaným Plattner Anton.</p> <p data-bbox="352 539 1270 663">Orig. pap. 57,5x45-8 cm, něm., pečeť Marie Terezie, císařovny římské a královny české, jež byla přitištěna jako uzavírací, je odrolena, listina je v přehybech potrhána.</p>	L 95
96	<p data-bbox="352 707 759 741">1765, červen 7., Horní Slavkov</p> <p data-bbox="352 797 1222 875">Jan Josef Mayß, veřejný notář v Horním Slavkově, vidimuje listinu Václava Hausnera ze Svatavy z 11. listopadu 1556 (inv. č. 39).</p> <p data-bbox="352 931 1222 1010">Orig. pap. dvojlist 22,5x36 cm, něm., pečeť vydavatele je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 96
97	<p data-bbox="352 1055 759 1088">1765, červen 7., Horní Slavkov</p> <p data-bbox="352 1144 1222 1267">Jan Josef Mayß, veřejný notář v Horním Slavkově, vidimuje listinu Sebastiána Hausnera, měšťana v Sokolově, ze 6. června 1557 (inv. č. 40).</p> <p data-bbox="352 1323 1206 1402">Orig. pap. dvojlist 23x36 cm, něm., pečeť vydavatele je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 97
98	<p data-bbox="352 1447 632 1480">1768, únor 9., Vídeň</p> <p data-bbox="352 1536 1222 1659">Marie Terezie, císařovna římská a královna česká, potvrzuje městu Sokolovu listinu Karla VI., císaře římského a krále českého, z 9. května 1737 v úplném znění (inv. č. 94).</p> <p data-bbox="352 1715 1222 1830">Orig. kniha v bílé pergamenové vazbě s černou tlačenou výzdobou o 80 perg. a 2 pap. listech 28x35 cm, něm., pečeť vydavatelky v neúplném dřevěném pouzdru je přitištěna na černožluté šňůře.</p>	L 98

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
99	<p>1776, prosinec 13., Sokolov</p> <p>Správa panství Sokolov prodává městu Sokolovu dvě stavební místa v Sokolově ve Věžeňské ulici za 300 zlatých rýnských.</p> <p>Orig. pap. dvojlist 21x36 cm, něm., pečeti správy panství Sokolov a města Sokolova jsou přitištěny.</p>	L 99
100	<p>1783, prosinec 20., Vídeň</p> <p>Josef II., císař římský a král český, potvrzuje městu Sokolovu privilegia ve stejném rozsahu, jak učinila Marie Terezie, císařovna římská a královna česká.</p> <p>Orig. perg. 72x56-8,5 cm, něm., pečeť vydavatele v neúplném dřevěném pouzdru je přivěšena na černožluté šňůře.</p>	L 100
101	<p>1788, červen 9., Sokolov</p> <p>Jan Kryštof Böhm, ředitel správy panství Sokolov, uděluje Matoušovi Peterovi z Lískové léno na pole ležící "auf der Rießl", které koupil od Anny Marie Heinrichové ze Sokolova za 70 zlatých rýnských.</p> <p>Orig. pap. dvojlist 21,5x35 cm, něm., pečeť správy panství Sokolov, jež byla přitištěna, je odrolena.</p>	L 101
102	<p>1790, duben 1., Sokolov</p> <p>Jan Václav a Marie Alžběta Bayerlovi potvrzují, že přejímají všechny povinnosti za splacení 180 zlatých, které si půjčila z peněžní fundace města Sokolova jejich tchyně a matka Kateřina Sattlerová.</p> <p>Orig. pap. dvojlist 21,5x35,5 cm, něm., pečeť Jana Václava Bayerla je přitištěna.</p>	L 102

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
103	<p>1790, prosinec 31., Sokolov</p> <p>František Kittlitz, ředitel správy panství Sokolov, uděluje Josefu Lorenzovi ze Sokolova léno na louku na Šenvertu, kterou koupil od Jana Antonína Lorenze ze Sokolova za 25 zlatých rýnských.</p> <p>Orig. pap. dvojlíst 21,5x36 cm, něm., pečeť správy panství Sokolov je přitištěna.</p>	L 103
104	<p>1794, duben 16., Sokolov</p> <p>Purkmistr a rada města Sokolova vydávají Josefovi Hönigovi, jehlářskému mistrovi v Sokolově, cestovní pas na cestu do Prahy a zpět.</p> <p>Orig. pap. 33x20 cm, něm., pečeť města Sokolova je přitištěna.</p>	L 104
105	<p>1796, leden 14., Sokolov</p> <p>Jan Antonín Kraus, provaznický mistr v Sokolově, potvrzuje, že mu malíř Antonín Brambach půjčil na výbavu dvou dcer 200 zlatých a zastavuje mu v této půjčce pole a louku.</p> <p>Orig. pap. dvojlíst 22x36 cm, něm., pečeť vydavatele, jež byla přitištěna, je odrolena.</p>	L 105
106	<p>1800, prosinec 22., Vídeň</p> <p>František II., císař římský a král český, potvrzuje městu Sokolovu privilegia ve stejném rozsahu, jak učinil Josef II., císař římský a král český.</p> <p>Orig. perg. 74x86,5-8,5 cm, něm., poškozená pečeť vydavatele v dřevěném pouzdru je přivěšena na černožluté šňůře.</p>	L 106

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
107	<p data-bbox="352 315 687 349">1803, duben 18., Sokolov</p> <p data-bbox="352 405 1166 528">Dědicové po Ondřejovi Brandlovi prodávají Karlovi Krausovi, provaznickému mistrovi v Sokolově, chmelnici v Dlouhé ulici se sedmi kopami chmelových štoků za 190 zlatých.</p> <p data-bbox="352 573 1246 663">Orig. pap. dvojlist 23x36,5 cm, něm., bez pečeti, pouze podpisy zástupce prodávajících Antonína Brandla, kupujícího a dvou svědků.</p>	L 107
108	<p data-bbox="352 707 679 741">1804, květen 2., Sokolov</p> <p data-bbox="352 797 1222 920">Antonín Seidl, truhlářský mistr v Sokolově, potvrzuje, že přejímá všechny povinnosti za splacení 70 zlatých, které si půjčil z peněžní fundace města Sokolova jeho otec Karel Seidl.</p> <p data-bbox="352 965 1190 1043">Orig. pap. dvojlist 24,5x36,5 cm, něm., bez pečeti, pouze podpis vydavatele.</p>	L 108
109	<p data-bbox="352 1099 655 1133">1807, říjen 1., Sokolov</p> <p data-bbox="352 1189 1238 1357">Josef Böhm, desátník pěšího pluku hraběte Erbacha, prodává svému bratrovi Františku Böhmovi, jircháři v Sokolově, chmelnici ležící "auf dem Klinger" s devíti a půl kopami štoků a chmelnici ležící "in der Trift" se šesti kopami štoků za 570 zlatých vídeňské měny.</p> <p data-bbox="352 1402 1182 1480">Orig. pap. dvojlist 23x36,5 cm, něm., bez pečeti, pouze podpisy prodávajícího, kupujícího a dvou svědků.</p>	L 109
110	<p data-bbox="352 1536 671 1570">1808, říjen 10., Sokolov</p> <p data-bbox="352 1626 1166 1704">Ignác Bohn, hrnčířský mistr v Sokolově, a Alžběta Peterová ze Sokolova uzavírají svatební smlouvu.</p> <p data-bbox="352 1749 1230 1912">Orig. pap. dvojlist 23,5x36 cm, něm., bez pečeti, pouze podpisy smluvních osob a jejich svědků, poškozeno vypadáváním papíru v místech narušených vlhkostí, listina restaurována a konzervována roku 2000.</p>	L 110

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
111	<p data-bbox="352 360 663 394">1809, leden 2., Sokolov</p> <p data-bbox="352 450 1166 618">Magdaléna Hüttllová, měšťanka v Sokolově, prodává Michaelu Starkovi, mydlářskému mistrovi v Sokolově, chmelnici ležící u Rychnova se sedmi kopami a patnácti štoky za 150 zlatých vídeňské měny.</p> <p data-bbox="352 667 1155 741">Orig. pap. dvojlist 21x36 cm, něm., bez pečeti, pouze podpisy smluvních stran a jejich svědků.</p>	L 111
112	<p data-bbox="352 797 655 831">1810, únor 6., Sokolov</p> <p data-bbox="352 887 1217 1010">Matouš Schimmer, řeznický mistr v Sokolově, a jeho žena Anna potvrzují, že přejímají povinnosti za splacení 82 zlatých 8 krejcarů půjčených z peněžní fundace města Sokolova.</p> <p data-bbox="352 1059 1206 1133">Orig. pap. dvojlist 21,5x35,5 cm, něm., bez pečeti, pouze podpisy vydavatelů.</p>	L 112
113	<p data-bbox="352 1189 695 1223">1811, květen 15., Sokolov</p> <p data-bbox="352 1279 1238 1447">František Kittlitz, ředitel správy panství Sokolov, uděluje Ignácovi Bohnovi, měšťanovi v Sokolově, léno na pole ležící "auf der RieBl", které koupil od Antonína Petera ze Sokolova za 20 zlatých vídeňské měny.</p> <p data-bbox="352 1496 1214 1570">Orig. pap. dvojlist 22x36 cm, něm., pečeť správy panství Sokolov, jež byla přitištěna, je odrolena.</p>	L 113
114	<p data-bbox="352 1626 663 1659">1812, leden 9., Sokolov</p> <p data-bbox="352 1715 1190 1789">Antonín Fritsch ze Sokolova a Františka Lorenzová ze Sokolova uzavírají svatební smlouvu.</p> <p data-bbox="352 1839 1166 1915">Orig. pap. dvojlist 21,5x34 cm, něm., pečeť města Sokolova je přitištěna.</p>	L 114

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
115	<p data-bbox="352 315 671 349">1814, duben 1., Sokolov</p> <p data-bbox="352 405 1262 528">Antonín Seidl, kolářský mistr v Sokolově, a jeho žena Kateřina potvrzují, že přejímají povinnosti za splacení 23 zlatých 5 krejcarů, které si půjčil z peněžní fundace města Sokolova Michael Schönecker.</p> <p data-bbox="352 573 1278 663">Orig. pap. dvojlist 20x33 cm, něm., pečeť města Sokolova je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 115
116	<p data-bbox="352 707 655 741">1816, březen 15., Lvov</p> <p data-bbox="352 797 1246 920">Antonín Forster ze Lvova a jeho žena Alžběta potvrzují, že přejímají povinnosti za splacení 45 zlatých, které si půjčil z peněžní fundace města Sokolova Karel Harbauer.</p> <p data-bbox="352 965 1166 1043">Orig. pap. dvojlist 20,5x33 cm, něm., pečeť města Sokolova je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 116
117	<p data-bbox="352 1088 663 1122">1816, duben 1., Sokolov</p> <p data-bbox="352 1178 1246 1267">Jan Karel Beichl, barvířský mistr ze Sokolova, potvrzuje, že si půjčil z peněžní fundace města Sokolova 111 zlatých 40 krejcarů.</p> <p data-bbox="352 1312 1182 1402">Orig. pap. dvojlist 20x33,5 cm, něm., pečeti vydavatele a města Sokolova jsou přitištěny.</p>	L 117
118	<p data-bbox="352 1447 687 1480">1817, duben 22., Sokolov</p> <p data-bbox="352 1536 1222 1648">Ondřej Paul, městský strážník v Sokolově, a jeho žena Terezie potvrzují, že si půjčili z peněz chudinského ústavu města Sokolova 100 zlatých.</p> <p data-bbox="352 1693 1142 1783">Orig. pap. dvojlist 20x34 cm, něm., pečeť města Sokolova je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 118

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
119	<p data-bbox="354 322 679 353">1819, květen 1., Sokolov</p> <p data-bbox="354 412 1235 528">Karel Kraus, provaznický mistr v Sokolově, potvrzuje, že mu děpoltovická sirotčí pokladna půjčila 300 zlatých vídeňské měny a zastavuje v této půjčce svůj dům v Sokolově čp. 163 s pozemkem.</p> <p data-bbox="354 586 1187 663">Orig. pap. dvojlist 20,5x33,5 cm, něm., pečeť města Sokolova je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 119
120	<p data-bbox="354 712 711 743">1819, listopad 25., Sokolov</p> <p data-bbox="354 801 1260 878">František Fürnstein ze Sokolova a Barbora Zürchauerová ze Sokolova uzavírají svatební smlouvu.</p> <p data-bbox="354 936 1165 1012">Orig. pap. dvojlist 20,5x33 cm, něm., pečeť města Sokolova je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 120
121	<p data-bbox="354 1061 711 1093">1820, listopad 29., Sokolov</p> <p data-bbox="354 1151 1270 1357">František Fritsch, radní města Sokolova, potvrzuje v zastoupení purkmistra města Sokolova Kvirínovi Fischerovi, řeznickému mistrovi v Sokolově, že louka, kterou koupil od Jana Zulegera, ředitele správy panství Pakoměřice, a jeho ženy Anny za 233 zlatých vídeňské měny, patří k majetku města Sokolova.</p> <p data-bbox="354 1415 1165 1491">Orig. pap. dvojlist 19,5x34 cm, něm., pečeť města Sokolova je přitištěna pod pap. krytem.</p>	L 121
122	<p data-bbox="354 1541 638 1572">1821, říjen 1., Měšice</p> <p data-bbox="354 1630 1292 1706">Bedřich Künzl, nostitzský zahradník v Měšicích, vydává Janovi Paulovi, synovi sadaře v Mratíně, výuční list v oboru zahradnictví.</p> <p data-bbox="354 1765 1248 1841">Orig. perg. 46x37-4,5 cm, něm., pečeť vydavatele, jež byla přivěšena na zelené hedvábné stuze, je odtržena a chybí, zdobeno kresbou.</p>	L 122

Inv. č.:	Obsah a popis:	Evid. jedn.:
123	<p data-bbox="352 315 639 349">1832, říjen 31., Loket</p> <p data-bbox="352 405 1259 528">Dr. J. Köhler, fyzik města Lokte, Ondřej Weinmann, lékárník v Lokti, a Antonín Lössl, lékárník v Sokolově, vydávají Františku Lösslovi z Kraslic výuční list v oboru farmacie.</p> <p data-bbox="352 577 1142 658">Orig. pap. 47x42,5 cm, lat., pečeti vydavatelů jsou přitištěny, zdobeno rytinou.</p>	L 123
124	<p data-bbox="352 707 695 741">1834, červenec 30., Vídeň</p> <p data-bbox="352 790 1214 871">František I., císař rakouský a král český, povoluje městu Sokolovu dvanáct dobytčích trhů ročně.</p> <p data-bbox="352 920 1171 1003">Orig. perg. 75x56-6,5 cm, něm., pečeť vydavatele v lakovaném dřevěném pouzdru je přivěšena na černožluté šňůře.</p>	L 124
125	<p data-bbox="352 1052 647 1086">1839, červen 5., Praha</p> <p data-bbox="352 1137 1267 1218">Lékařská fakulta Karlo-Ferdinandovy university v Praze vydává Františku Vincencovi Lösslovi ze Sokolova diplom magistra farmacie.</p> <p data-bbox="352 1267 1289 1348">Orig. perg. 52x45-4 cm, lat., pečeť lékařské fakulty Karlo-Ferdinandovy university v Praze je přivěšena na černožluté šňůře.</p>	L 125
126	<p data-bbox="352 1397 719 1431">1841, duben 27., Darmstadt</p> <p data-bbox="352 1482 1225 1563">Ministerstvo zahraničních věcí Velkovévodství hesenského vydává Anně Bechtelové z Niedersaulheimu kvůli sňatku pas do Sokolova.</p> <p data-bbox="352 1612 1254 1742">Orig. pap. dvojlist 20,5x33 cm, něm., pečeť rakouského vyslanectví v Darmstadtu je přitištěna, vydavatel přitiskl pouze razítko, připojena i razítka míst průchodu, zdobeno rytinou.</p>	L 126

Rejstříky

Osobní rejstřík

B

Bauer na Lomnici, Jiří	35, 39, 45
Bauer na Lomnici a Lvově, Karel	66, 69
Bayer Tomáš	30
Bayerl Jan Václav	102
Bayerlová Marie Alžběta	102
Beer Michael, měšťan v Sokolově	37
Bechtelová Anna	126
Beichl Jan Karel, barvířský mistr ze Sokolova	117
Blas Mikuláš, měšťan v Sokolově	46
Böhm František, jirchář v Sokolově	109
Böhm Jan, poddaný města Lokte	68
Böhm Jan Kryštof, ředitel správy panství Sokolov	101
Böhm Josef, desátník pěšího pluku hraběte Erbacha	109
Böhmová Marie	84
Bohn Ignác, měšťan a hrnčířský mistr v Sokolově	110, 113
Brambach Antonín, malíř	105
Brandl Antonín	107
Brandl Ondřej	107

C

Czolcz Erhard, radní v Sokolově	9
---------------------------------	---

D

Dietl Matouš, rychtář a purkmistr v Sokolově	48, 54, 62
--	------------

E

Eberl Jan, poddaný z Paseky	64
Eiwa Jošt	63
Elbogner na Bezdržicích, Jan	30
Eltess Jiří, měšťan v Sokolově	44

F

Feldschmidt Jan, měšťan v Sokolově	41
Ferdinand I., král uherský a český	22, 24, 27, 94
Ferdinand II., císař římský a král český	71, 72, 94
Fictum z Nového Schönburgu na Marienkupferbergu,	

Hynčák, hejtman v Sokolově	39, 47
Fischer Kvirín, řeznický mistr v Sokolově	121
Fischer Martin	47
Fischer Matouš, měšťan a krejčí v Sokolově	48
Fischerová Magdalena, měšťanka v Sokolově	14
Fischerová Valburga	47
Forster Antonín	116
Forsterová Alžběta	116
František II. (I.), císař římský a král český (císař rakouský a král český)	106, 124
Freisleben Alexandr	76
Fritsch Antonín	114
Fritsch David	29
Fritsch František, radní města Sokolova	121
Fritsch Jáchym	29
Fritsch Jan	29
Fritsch Jan Kryštof	84
Fritsch Mikuláš	29
Fritsch Ondřej	29
Fritsch Petr	29
Fritsch Sebastián	29
Fritsch Volf	29
Fürnstein František	120

G

Gemperer Josef Antonín, nazývaný Plattner Anton	95
Geyer Karel	86
z Globenu na Pochlovicích, Albrecht, správce vrchního horního úřadu v Jáchymově	59
Götzl Jiří	76
Grundová Anna	87

H

Harbauer Jan, poddaný města Sokolova	59
Harbauer Karel	116
Harbauer Martin, poddaný města Sokolova	59
Harbauer Mikuláš, poddaný města Sokolova	59
Harbauer Vavřinec	89
Hausner Lukáš	28
Hausner Sebastián, měšťan v Sokolově	40, 97
Hausner Václav	39, 96
Heinrich Jan Kristián, poddaný jindřichovického panství	93
Heinrichová Anna Marie	101
Helm Jiljí	82
Herberg Mikuláš, měšťan v Sokolově	2
Hertel z Leuttersdorfu, Gottfried, hejtman loketského kraje	73
Höfer Jan David, měšťan a sedlák v Sokolově	86

Hofmann z Mírové na Kamenici, Jan	59
Hönig Josef, jehlářský mistr v Sokolově	104
Hüller Abrahám	76
Hüller Sebastián, měšťan a soukeník v Sokolově	53
Hüttlová Magdaléna, měšťanka v Sokolově	111

J

Jan, král český	33
Jiří, král český	5, 6, 8, 12, 13, 36, 94
Josef II., císař římský a král český	100, 106

K

z Kageru na Hardu, Jindřich	2
z Kageru na Kaceřově, Volfhart	2
Kannhäuser Michael F., městský písař v Sokolově	84
Karel IV., král český	33
Karel VI., císař římský a král český	92, 94, 98
Kastner Kryštof, měšťan v Sokolově	38
Kirchberger Filip, měšťan a švec v Sokolově	54
Kittlitz František, ředitel správy panství Sokolov	103, 113
Klier Jan	62
Klier Ondřej, ovčák v Rychnově	44
Klugel Tomáš, purkmistr v Sokolově	44
Knobloch Zachariáš	85
Knospel Michael	52
Knospel Vít	61
Knospel Volf	52
Köhler J. dr., fyzik města Lokte	123
z Kolovrat na Všesulově, Kryštof Jindřich	35
Kraus Jan Antonín, provaznický mistr v Sokolově	105
Kraus Karel, provaznický mistr v Sokolově	107, 119
z Kreischau, Jan, hejtman v Sokolově	40, 41
Künzl Bedřich, nostitzský zahradník v Měšicích	122

L

Langhof Alexandr Antonín, hejtman panství Sokolov	91
Langhof Jan Josef, poručík	91
Langhof Jan Kryštof	91
Leopold I., císař římský a král český	78
Lorenz Jan Antonín	103
Lorenz Josef	103
Lorenz Kašpar Josef, farář v Sedlci	88
Lorenzová Františka	114

Lössl Antonín, lékárník v Sokolově	123
Lössl František Vincenc	123, 125
Ludvík, král uherský a český	21, 23, 94

M

Maleřík na Hazlově, Jan	30
Marie Terezie, císařovna římská a královna česká	95, 98, 100
Matyáš, císař římský a král český	67, 94
Maxmilián II., císař římský a král český	50, 51, 94
Mayß Jan Josef, veřejný notář v Horním Slavkově	96, 97
Meder Jan, měšťan v Sokolově	34
Meissel Ondřej, purkmistr v Sokolově	82
Michel Martin, rychtář a purkmistr města Sokolov	26, 48
Mölner Erhard	17
Möschl Matouš	92
Mulz z Valdova, Jiří	30
Mulz z Valdova na Novém Dvoře, Jiří Albrecht	71, 94

N

Neuer Michael	62
z Nostitz na Sokolově, Jindřichovicích a Lipnici, Jan Hertwig, hejtman loketského kraje	74, 75, 77, 78, 79, 80, 81, 83, 94
z Nostitz, Otto, říšský dvorní rada a německý vicekancléř Království českého	71, 72
z Nostitz a Rienecku, Antonín Jan	83, 90, 94
z Nostitz a Rienecku, František Václav	93

O

Oren Jan, měšťan v Sokolově	4
Oren Mikuláš, měšťan v Sokolově	4
Ortl Jakub	55
Ortl Jan	55
Ortl Jiří	55
Ortl Matouš	55

P

Paul Jan	122
Paul Ondřej, městský strážník v Sokolově	118
Paulová Terezie	118
Peter Antonín	113
Peter Matouš	101
Peterová Alžběta	110

Pfeffer David	62
z Písnice na Hřebenech, Lubech, Liboci a Vokově, Jan Jindřich, hejtman loketského kraje	71, 94
z Písnice na Hřebenech, Jindřich	65
z Plankenheimu, Marek Maxmilián Mauricius	77
Plattner Anton viz Gemperer Josef Antonín	
Plik na Hardu, Ondřej	11, 12
Pluhová z Rabštejna, Anna viz Šliková z Bassana na Sokolově, Anna	
Pollinger Sebastián, správce statku Žďár	87

R

Rahm Adam	88
Rudolf II., císař římský a král český	56, 57, 94
Rustler Jan	86

S

Sabitschberger Jan	85
Sattlerová Kateřina	102
Seidl Antonín, truhlářský a tesařský mistr v Sokolově	108, 115
Seidl Karel	108
Seidlová Kateřina	115
Schimmer Matouš, řeznický mistr v Sokolově	112
Schimmerová Anna	112
Schirmer Petr, purkmistr v Sokolově	30, 32
Schöll Řehoř	85
Schönecker Michael	115
Schwarz Herman	48
Sichart Jan, měšťan v Sokolově	47
Starck Mikuláš, měšťan v Sokolově	58
Stark Michael, mydlářský mistr v Sokolově	111
Steidl Řehoř, mydlář v Sokolově	82
ze Steinbachu na Kostelní Bříze, Engelhard	31
ze Steinbachu na Rovné, Gilg	31
ze Steinwagu na Arnoltově, Jan	59
Stolz ze Simsdorfu na Chlumku a Habartově, Mikuláš	31

Š

Šlik z Bassana na Jindřichovicích, Abundus	45
Šlik z Bassana, Hugo	70
Šlik z Bassana, Jáchym	70
Šlik z Bassana na Doupově a Sokolově, Jan Albín	70, 94
Šlik z Bassana na Doupově a Sokolově, Kryštof	60, 64, 65
Šlik na Holíči a Lokti, Matyáš	5, 7, 8, 19
Šlik na Holíči a Lokti, Mikuláš	16, 21, 50, 56, 67

Šlik z Bassana na Jindřichovicích a Krásné Lípě, Mikuláš	45
Šlik z Bassana na Lokti a Sokolově, Volf	22, 30, 31, 35, 42, 43, 50, 56, 67
Šliková z Bassana na Sokolově, Anna, rozená Pluhová z Rabštejna	39, 49
T	
Thüssel z Taltitz na Dolních Nivách, Jan	41
Thüssel z Taltitz, Jošt, hejtman loketského kraje	66
Traras Jan	85
Trarasová Alžběta	85
z Týna, Jan	4
z Týna, Jindřich	30, 35
z Týna na Starém Hrozňatově, Leonard	30
z Týna, Václav	2
Tyroltd Michael, měšťan v Sokolově	18
Tyroltd Volf	26
U	
Unger Ondřej	85
Unruher z Horního Chodova na Horním Chodově, Bernard, hejtman loketského kraje	59
V	
Václav IV., král římský a český	1, 3, 10, 13, 33, 94
Vladislav II., král český	13, 20, 94
Vorreiter na Lomnici, Jan	4
Vorreiter z Lipnice na Lomnici, Kryštof	31, 35, 40, 45
W	
Wagner Michael, rychtář v Sokolově	25
Weinmann Ondřej, lékárník v Lokti	123
z Weischlitz na Kamenici, Albrecht	47, 59
Weiss Petr, měšťan v Sokolově	15
Wenigl Jindřich, hejtman v Sokolově	54
Werner z Rebitz na Mokřínách, Vít, hejtman loketského kraje	69
Z	
z Zedtwitz, Josef Daniel	77
Ziegler Martin, měšťan v Sokolově	38
Zikmund, král římský a český	3, 12, 13, 94
Zuleger Jan, ředitel správy panství Pakoměřice	121

Zulegerová Anna	121
Zürchauer Jan Tomáš Antonín, městský písař v Sokolově	86
Zürchauerová Barbora	120

Zeměpisný rejstřík

A

„Auf dem Klinger“, pomístní trať v okolí Sokolova	109
- chmelnice	109
„Auf dem Rießl“, pomístní trať v okolí Sokolova	101, 113
- pole	101, 113

C

Citice, o. Sokolov	29, 79
Coburg, Německo, Bavorsko	52

Č

České Budějovice	22
Čistá, zaniklá část obce Svatava, o. Sokolov	47, 79
- mlýn	47

D

Darmstadt, Německo, Hesensko	126
- vyslanectví rakouské	126
Děpoltovice, o. Karlovy Vary	119
- pokladna sirotčí	119
Dlouhá ulice, ulice v Sokolově	107
- chmelnice	107
Dolní Rychnov viz Rychnov	

E

Erlteich, rybník u Lomnice, o. Sokolov	66, 69, 73, 74
--	----------------

G

Grummensee, vodní plocha u Sokolova	80
-------------------------------------	----

H

Hard, vrch u Sokolova	5, 7, 8, 11, 12, 13, 21, 35, 50, 56, 67, 77, 79
- dvůr	5, 7, 8, 11, 12, 13, 21, 35, 50, 56, 79
Hesensko, země v Německu	126
- ministerstvo zahraničních věcí	126
Holzmühle, mlýn u Sokolova	2, 17, 62

Horní Slavkov, o. Sokolov	96, 97
- notář veřejný	96, 97

CH

Cheb	10, 11, 12, 16, 19, 20, 23, 27, 36, 42, 43, 51, 57, 91
- purkmistr	10, 11, 12, 16, 19, 20, 23 27, 36, 42, 43, 51, 57
- rada městská	10, 11, 12, 16, 19, 20, 23 27, 36, 42, 43, 51, 57

I

„In der Trift“, pomístní trať v okolí Sokolova	109
- chmelnice	

J

Jáchymov, o. Karlovy Vary	59
- správce vrchního horního úřadu	59
Jindřichovice, o. Sokolov	1, 93
- pozemky	1
Jindřichovice, panství	93

K

Kadaň	33
- purkmistr	33
- rada městská	33
Kopatzberg, vrch u Sokolova	2, 4
Kraslice, o. Sokolov	123
Krásná Lípa, část obce Šindelová, o. Sokolov	45

L

Laxenburg, Rakousko, Dolní Rakousko	94
Lísková, zaniklá část obce Svatava, o. Sokolov	101
Lobzy, část Březové, o. Sokolov	43, 50, 56, 67, 68, 79
- hospoda	43
- usedlosti poddanské	43, 50, 56, 67, 79
Loket, o. Sokolov	1, 33, 68, 123
- fyzik městský	123
- lékárník	123
- právo městské	33
- purkmistr	68
- rada městská	68
Loket, kraj	59
- hejtman	59, 66, 69, 71, 73, 74

Lomnice, o. Sokolov	1, 66, 73, 74
- hospoda	66
- pozemky	1
Lvov, zaniklá část obce Lomnice, o. Sokolov	77, 79, 89, 116
- cihelna	79
- dvůr	77
- nádrže	79
M	
Měšice, o. Praha – východ	122
- zahradník nostitzský	122
Mratín, o. Praha – východ	122
- sadař	122
N	
Niedersaulheim, Německo, Hesensko	126
Nosislav, o. Břeclav	63
- purkmistr	63
- rada městská	63
O	
Ober - Altüng, vody u Sokolova	80
Oedenburg, nyní Sopron, Maďarsko	85
Ohře, řeka	4, 47, 79
Oleška, zaniklá část obce Hradiště, o. Karlovy Vary	87
Ostrov, o. Karlovy Vary	1, 33
- právo městské	1, 33
P	
Pakoměřice, část obce Bošanova, o. Praha – východ	121
- ředitel správy panství	121
Paseka, zaniklá část obce Březová, o. Sokolov	64
- poddaný	64
Počerny, část obce Karlovy Vary	88
Praha	3, 5, 6, 8, 13, 21, 24, 50, 56, 67, 75, 92, 93, 95, 104, 125
- fakulta lékařská Karlo-Ferdinandovy univerzity	125
- soud apelační královský	92, 95
R	
Rychnov, nyní Dolní Rychnov, o. Sokolov	44, 111
- ovčák	44

S

Sedlec, část obce Karlovy Vary	88
- farář	88
Sokolov	1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 32, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 86, 89, 90, 91, 94, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 123, 124, 125, 126
- barvíř (barvířský mistr)	117
- fundace peněžní města	89, 102, 108, 112, 115, 116, 117
- hejtman	40, 54
- hejtman panství	91
- hrnčář (hrnčářský mistr)	110
- jehlář (jehlářský mistr)	104
- jirchář	109
- kolář (kolářský mistr)	115
- krejčí	48
- lékárník	123
- majetek městský	121
- měšťan	2, 4, 14, 15, 18, 34, 37, 38, 40, 41, 44, 46, 47, 48, 53, 54, 58, 86, 111, 113
- místa stavební	99
- most přes Ohři	79
- mydlář (mydlářský mistr)	82, 111
- náměstí	86
- panství	65
- písař městský	84, 86
- pivovar městský	60, 81
- poddaní měšťtí	59
- provazník (provaznický mistr)	105, 107, 119

- purkmistr	29, 30, 32, 44, 48, 52, 55, 104, 121
- rada městská	29, 52, 55, 104
- radní městský	9, 121
- radnice	86
- rychtář městský	25, 26, 54
- ředitel správy panství	101, 103, 113
- řezník (řeznický mistr)	112, 121
- sedlář	86
- soukeník	53
- správa panství	99
- strážník městský	118
- švec	54
- trhy dobytčí měsíční	124
- trhy týdenní	1
- trhy výroční	1
- truhlář (truhlářský mistr)	108
- ústav chudinský	118
Sopron viz Oedenburg	
Steinberg, vrch u Sokolova	39, 40, 41, 79
- les	39, 40, 41
Svatava, o. Sokolov	39, 55, 65, 96
Svatava řeka	45, 47, 79
Š	
Šenvert, nyní Za Nádražím, místní část obce Sokolov	54, 103
- louka	103
- nádrže na ryby	54
U	
Uhry, země	91
Unter Altüng, vody u Sokolova	80
V	
Věžeňská ulice, ulice v Sokolově	99
Vídeň (Wien), Rakousko	72, 78, 83, 98, 100, 106, 124
W	
Wandorf, Maďarsko	85

Weismain, Německo, Bavorsko, Horní Franky 48

Z

Za Nádražím viz Šenvert

Ž

Žďár, zaniklá část obce Hradiště, o. Karlovy Vary 87

- správce statku 87

Věcný rejstřík

B

barvíř (barvířský mistr) viz Sokolov

C

cihelna viz Lvov

císař římský

50, 51, 56, 57, 67, 71, 72, 78,
92, 94, 95, 98, 100, 106, 124

clo silniční - právo výběru

78

D

daň

63

dávky poddanské

16, 21, 50, 56, 67

dědicové

86, 107

dědictví

- převzetí

44, 91

desátník

109

diplom magistra farmacie

125

dispozice svobodné pozemkovým majetkem

22

dluhy

38, 46, 48, 90

domy

26, 86, 119

doplatek peněžní

77

držba dědičná

49

- městská

83

dvůr viz Hard

Lvov

F

fakulta lékařská Karlo-Ferdinandovy univerzity viz Praha

farář viz Sedlec

fundace peněžní města viz Sokolov

fyzik městský viz Locket

H

hejtman viz Sokolov

hejtman loketského kraje viz Locket, kraj

hejtman panství viz Sokolov

hospoda viz Lobzy,

Lomnice

hrnčír (hrnčírský mistr) viz Sokolov

CH

chmelnice 111
 viz Dlouhá ulice
 Auf dem Klinger
 In der Trift

J

jehlář (jehlářský mistr) viz Sokolov
 jirchář viz Sokolov

K

kolář (kolářský mistr) viz Sokolov
 konfirmace

- listin 3, 94, 98
 - privilegií 6, 13, 21, 24, 33, 50, 56, 67,
 70, 72, 100, 106

král český 1, 3, 5, 6, 8, 10, 12, 13, 20,
 21, 22, 23, 24, 27, 33, 36, 50,
 51, 56, 57, 67, 71, 72, 78, 92,
 94, 95, 98, 100, 106, 124

král římský 1, 3, 10, 12, 33
 král uherský 21, 22, 23, 24, 27

krčmy 1
 krejčí viz Sokolov

L

lékárník viz Loket
 Sokolov

léno 5, 8, 35, 43, 49, 69, 70, 73,
 74, 79, 83, 101, 103, 113

les 45
 viz Steinberg

list rodný 29, 52, 55, 87, 88

list výhostný 68, 93

list výuční
 - farmaceutický 123
 - zahradnický 122

louka 2, 4, 105, 121
 viz Šenvert

M

majetek městský viz Sokolov

malíř	105
měšťan viz Sokolov	
ministerstvo zahraničních věcí viz Hesensko	
místa stavební viz Sokolov	
mlýn viz Čistá	
Holzmühle	
most přes Ohři	4
viz Sokolov	
mydlář (mydlářský mistr) viz Sokolov	

N

nádrže viz Lvov	
nádrže na ryby viz Šenvert	
náměstí viz Sokolov	
nemovitosti - výpis o vlastnictví	119
notář veřejný viz Horní Slavkov	

O

ovčák viz Rychnov

P

panství viz Sokolov	
pas cestovní	104, 126
pastviny	59
písař městský viz Sokolov	
pivo - vaření	59
pivovar městský viz Sokolov	
plat roční	16, 21, 50, 56, 67
plavení dříví	45, 65
plocha vodní viz Grummensee	
poddaní měšťtí viz Sokolov	
poddaní panství viz Sokolov	
poddaný viz Paseka	
Jindřichovice, panství	
pokladna sirotčí viz Děpoltovice	
pole	105
viz Auf dem Rießl	
poplatek roční z pivovaru	81
poplatky lenní	79, 83
poplatky za plavení dříví	65
poručík	91
povinnosti města vůči vrchnosti	70, 71, 75
pozemky	59, 70, 119

viz Jindřichovice	
Lomnice	
- poddanské	49
požár města	1
právo dědické	1
právo hrdelní	1
právo městské	16, 21, 50, 56, 67
viz Loket	
Ostrov	
privilegia městská	1
viz konfirmace privilegií	
provazník (provaznický mistr) viz Sokolov	
průchod volný	63
půjčky	89, 90, 102, 108, 112, 115, 116, 117, 118, 119
purkmistr viz Cheb	
Kadaň	
Loket	
Nosislav	
Sokolov	

R

rada městská viz Cheb	
Kadaň	
Loket	
Nosislav	
Sokolov	
rada říšský dvorní	71
radní městský viz Sokolov	
radnice viz Sokolov	
roboty	16, 21, 50, 56, 67
rozsudek smrti	92, 95
rybník viz Erlteich	
rychtář městský viz Sokolov	

Ř

ředitel správy panství Pakoměřice	
viz Sokolov	
řeka viz Ohře	
Svatava	
řezník (řeznický mistr) viz Sokolov	

S

sadař viz Mratín	
------------------	--

sedlář viz Sokolov	
smír	30
smlouva svatební	84, 85, 110, 114, 120
soud apelační královský viz Praha	
soukeník viz Sokolov	
spor viz výrok ve sporu	
správa panství viz Sokolov	
správa statku viz Žďár	
správce vrchního horního úřadu viz Jáchymov	
strážník městský viz Sokolov	

Š

šindele	47
štoky chmelové	107, 109, 111
švec viz Sokolov	

T

testament	9, 14, 15, 17, 18, 25, 28, 31, 32, 34, 37, 46, 53, 58, 61, 76, 82
trhy dobytčí měsíční viz Sokolov	
trhy týdenní viz Sokolov	
trhy výroční viz Sokolov	
truhlář (truhlářský mistr) viz Sokolov	

U

údržba cest	78
údržba mostů	78
úroky	48
usedlosti poddanské	70
viz Lobzy	
ústav chudinský viz Sokolov	

V

vicekancléř německý království českého	71
vidimace listin	10, 11, 12, 16, 19, 20, 23, 27, 33, 36, 42, 51, 96, 97
víno	63
vody	47, 79
viz Ober - Altüing	
Unter - Altüing	
vrah	30
vrch viz Kopatzberg	

vůle poslední viz testament		
výbava svatební		105
vykácení lesa		45
výrok ve sporu		59
vyslanectví rakouské viz Darmstadt		

Z

zahradník nostitzský viz Měšice		
zástava		66, 105, 119

Ž

žito		47
------	--	----

Název archivní pomůcky:	Archiv města Sokolov. Listiny
Značka fondu:	AM Sokolov
Časový rozsah části fondu:	1397 – 1841
Počet evidenčních jednotek:	126 (listin)
Počet inventárních jednotek:	126
Rozsah části fondu:	1,83 bm
Stav ke dni:	21. 12. 2010
Zpracovatel části archivního fondu:	PhDr. Vladimír Vlasák
Zpracovatel archivní pomůcky:	PhDr. Vladimír Vlasák
Počet stran:	95
Počet exemplářů:	5
Schválil:	PhDr. Vladimír Vlasák, ředitel SOkA Sokolov 28. 12. 2010 pod č. j. SOAP/080-0501/2010-01-70.01